

શ્રી-

જૈનધર્મ પ્રકાશ.

લક્ષ્મીર્દાનવિવેકસંગમમયી શ્રદ્ધામયં માનસં ।
ધર્મઃ શીલદયામયઃ સુચરિતશ્રેણીમયં જીવિતં ॥
બુદ્ધિઃ શાસ્ત્રમયી સુવાસમયં વાગ્વૈભવોજ્જ્વલિતં ।
વ્યાપારશ્ચ પરાર્થનિર્મિતિમયઃ પુણ્યૈઃ પરં પ્રાપ્યતે ॥

પુસ્તક ૩૫ મું] આધિત-સંવત ૧૯૭૫. વીર સંવત ૨૪૪૫. [અંક ૭૩૦.

પ્રગટકર્તા,

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા—ભાવનગર

અનુક્રમણિકા.

૧ શ્રી કિપદેશ સમીક્ષા. (પદ્ય) ...	૨૦૮
૨ મુનિ શુશ્રુ સંગ્રહ. ...	૨૦૫
૩ ઉપાધ્યા છે અમે દારી. ...	૨૦૫
૪ મુક્તમુક્તાવળી ...	૨૦૬
૫ આપણે દમાણુ છીએ તેની સાગીતી શા ?	૨૧૦
૬ સર્વ દાનમાં અભયદાન શ્રેષ્ઠ છે. ...	૨૧૧
૭ આપણા સામાજિક સવાલો ...	૨૧૨
૮ જોએને ઘાજ કાઢવાનું કારણ ...	૨૧૯
૯ તીર્થ કરતી અનેક પ્રકારની ભક્તિ સ- મક્ષિત નિર્માણ કરે છે...	૨૨૦
૧૦ તબુ અગત્યના સવાલો...	૨૨૨
૧૧ દેવદાસને લગતી ચર્ચાનું હેતુ ...	૨૨૫
૧૨ મુટ મોંપ અને ચર્ચા ...	૨૨૬
૧૩ હુસ્તીની પહોંચ ...	૨૩૨

REGISTERED No. B. 156

પ્રિન્ટ મૂલ્ય રૂ. ૧) પોસ્ટેજ રૂ. ૦-૦-૦.

સેટના પોસ્ટેજ સાહિત.

To

ભાવનગર પી આનંદ પ્રો. પ્રેસમાં શા. ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈએ છાપ્યું

અનારં પુસ્તક પ્રતિનિધિ સ્વાતું.

(૧) હાકમાં છપાય છે.

૧. શ્રીમદ્ભગવદ્ગીતા—મોટી ટીકાસુક્ત, સંસ્કૃત માગધી કથાવાળું. (ટાઇટલ છપાય છે.)
(ગાંધીવાદ શા. હીરાચંદ લાલગીર તં. પડરવાળા)
૨. શ્રીઉપદેશ પ્રાસાદ ગ્રંથ. મૂળ. વિભાગ ઉલ્લે. સ્થંભ ૧૩ થી ૧૮.
(ભાવનગર શ્રાવિકાસમુદાયના પ્રથમના નિષ્પત્તમાંથી)
૩. શ્રીઉપચિતિભવપ્રપંચ કથા લાખાંતર. (સભા તરફથી)
૪. શ્રીમદ્લીલાથ ચરિત્ર લાખાંતર. (ત્રગીનદાસ કરમચંદ. પાટણ.)
૫. શ્રીઉપદેશસમતિકા લાખાંતર (કથા સિવાય)
(ગાંધી જીવીગાંધી તથા સાંકળીગાંધી—અમદાવાદ)
૬. શ્રીવૃહત્કેશ સમાસ. મોટી ટીકા સહિત.

(૨) તરતમાં છપાવા શરૂ થશે.

૭. નવચકાર (નવકાર) મહાત્મ્ય. (શેઠ ગજેશભાઈ ચતુર્ભુજ—ધોળેરા)
૮. તરવાચુત ગ્રંથનું લાખાંતર. (જૈનધર્મ પ્રકાશના ગ્રાહકોને લેઈ સાફ)
૯. તરવાચુત ગ્રંથ. મૂળ. ટીકા સહિત. (શા. કુંવરજી આણંદજી)
૧૦. હાલકુળક કથા, અર્ચ, વિવેચનસુક્ત. (ગાંધી સમરત તથા જડીગાંધી—ભાવનગર)
(૩) તૈયાર થયેલા છે ને થાય છે.
૧૧. શ્રી પરિવિષ્ટ પર્વ લાખાંતર, (તૈયાર છે.)
૧૨. શ્રીઉપદેશપ્રાસાદ. મૂળ. વિભાગ જથો. (સ્થંભ ૧૬ થી ૨૪) તૈયાર છે.
૧૩. શ્રીભગવદ્ગીતાચર્ચ ચરિત્ર. (તૈયાર થનાર છે.)
૧૪. શ્રી કથા ચરિત્ર લાખાંતર. (થાય છે.)
- (૪) હવેના આર ને નંગર દના ગ્રંથ સહે સહાયકની અપેક્ષા છે. ઈચ્છા હોય તેણે લખવું.)
સંબોધકસત્તરીના લાખાંતરનું કાસ બીજે થતું હોવાથી અગે બંધ રાખ્યું છે.

૦૬ જાન્યુઆરી ૧૯૫૨. ૬૦

શ્રી જૈન નેતાંણ્ય કોન્ફરન્સની સ્ટેન્ડીંગ કમીટીએ તા. ૨-૬-૧૬ ના રોજ સહુ મેમ્બર્સની બેઠકે યોજાઈ રા. રા. શેઠ લાલભાઈ કથાણલાઈ અમેરીકનું સજીવનું સીલગીરી સાથે મંજુર કરી તેમની જગ્યાએ આવતી કોન્ફરન્સની બેઠક સુધી રા. રા. શેઠ મોતીલાલ મુળજીભાઈની નીમણૂક કરી છે.

આગામી શ્રી જૈન ટ્રેડ કોન્ફરન્સ સાદરી છલ્લે બેંધપુરમાં.

શ્રી જૈન ટ્રેડ કોન્ફરન્સની સ્ટેન્ડીંગ કમીટીના સ્થાનિક મેમ્બરોની બારમી મીટીંગ તા. ૧૭-૬-૧૬ ને રોજ શેઠ મોતીલાલ મુળજીભાઈના પ્રમુખપણા નીચે મરવામાં આવી હતી. જે વખતે બેંચો કરાવ થયા હતા કે ‘મારવાઈ કેળવણીની વાળતામાં પછાત હોય વિદ્યાના પ્રચાર અર્થે કોન્ફરન્સનું બારમું અધિવેશન સાદરી (છલ્લે બેંધપુર) મારવાઈમાં લાવું.’

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

વાંચ્યા સજ્જનસંગમે પરગુણે પ્રીતિર્ગુરૌ નમ્રતા ।
 વિદ્યાયાં વ્યસનં સ્વયોષિતિ રતિર્લોકાપવાદાદ્ ભયં ॥
 ભક્તિશ્વાર્હતિ શક્તિરાત્મદમને સંસર્ગમુક્તિઃ खले ।
 येष्वेते निवसन्ति निर्मलगुणास्तैरेव भूर्भूषिता ॥ १ ॥

[પુસ્તક ૩૫ મું.] આસો-સંવત ૧૯૭૫. વીર સંવત-૨૪૪૫. [અંક ૭ મો.

શ્રી ઉપેદશ સત્તતિકા-અનુવાદ.

(લેખક—જૈન યાત્રિક ગીરધર હેમચંદ

(અનુસંધાન ૪૯ ૧૦૦ થી

હરિગીત.

જે કોઈ પ્રાણ જનો દિલેથી દલ મૂકી વેગળો,
 ત્યજતા અહંમદ લાવને રાખે ન મનમાં આમળો;
 જિનદેવ હુકમ પ્રમાણ કરતા આસતા જિનમાર્ગમાં,
 તેનું સકલ સુવિધાનું રક્ષણ કરતું વહે શિવમાર્ગમાં.
 અત્યંત પાપોદયવડે લવભ્રમણથી ભવ્યાત્મ જે
 લય પામતા લવલીડુ બાવ્યને સુખદ એ જ ઉપા
 છે સુલભ લવ લમણું ન પડતું પાપથી રક્ષ
 નિપાતી તે સંસારકૂંપમાં આત્મને
 ધન ધાન્ય રતન સુવર્ણ રૂપ તે તરુણ
 તે સર્વ ક્ષણભંજન વિગ
 અસ્થિર સમજ એમ જ
 સ્વ દૃઢમાં લાવો વિ
 મુત વારી બધું મિત્ર આદિ ન
 એક મન છતાં પણ પાપ વશથી

-ચુડાવાળા

૧ સદ્અનુગ્રાન ૨ ક્ષણ વિનાશી ૩ વીજળી

૨૦૪

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ

ઉપરોક્તમાંથી કોઈ પણ અવસાન સમયે આપણું,
 રક્ષણ કરી ન રહે જાની લોકાર શું કહીએ ઘણું? ૫૭

જે ચિત્તમાં મતિ પાપની પેસી કરે કાળું ઘણું,
 આજીવિકા નિર્વાહમાં પણ મુખ્ય સાધન પાપનું;
 તે દુર્જનો કદો મુખ કે સંતોષને નથી પામતા,
 પણ સર્વ કામે દુઃખ તે સંતાપથી પીડિત થતા. ૫૮

જિન ચૈત્ય સંઘ મુધર્મ ને આચાર્ય આદિ ગુરુશ્રી,
 ગુણરાગથી ગુણ સ્તુતિ કરે જે ભવ્ય નિષ્કપટે ઘણી;
 તે મુલભોધિ થઇ ભવાન્તર ધર્મ આરાધન કરી,
 શિવ વરે પણ જે નિંદકી દુર્બોધિ ભવ હારે ફરી ૫૯

અજ્ઞાનતા દોષે થઇ પરતંત્ર પાપ કરે જનો
 તે તત્ત્વ કંઈ જાણે નહીં પરમાર્થ વિણ ભવ એમનો;
 જાતો વૃથા દુઃખ દીનતા દારિદ્રથી આ લોકમાં
 તેમજ ખરા મુખથી રહે છે દૂર એ પરલોકમાં ૬૦

પુન્યદાયે સમ્યગ્ થયો જે જ્ઞાનદીપ પ્રકાશ તો,
 ભવ્યાત્મ તે પુન્યવંતથી મિથ્યાત્વ તમ દૂર નાસતો;
 મુપ્રયત્નથી શિવમાર્ગને અવલોકી આગળ પદ ધરે,
 અતુકમે સહજ સ્વરૂપ પાસી પરમ આત્મપણું વરે. ૬૧

તે મોક્ષપથમાં આજતા ભવ્યાત્મ સકલ પ્રયત્નથી,
 ત્યાં અતિ મહાબલવંત કોધાદિક અરિના વિવ્રથી;
 હારે કમાણી પુન્યવનની છળ બળે ધૂતિથી,
 કેમકજ સ્વબળથી ભાવશત્રુ છતતા નિર્માયથી; ૬૨

બહુ પાપકર્મ નિઃશંક ભાવે સેવનારા આજ જે,
 સર્વજ્ઞભાષિત ધર્મને નહિ જાણતા મહામૂર્ખ તે;
 અજ્ઞાનકષ્ટ કરી મરે અભિમાનથી પાપી જનો,
 તે નરક કૂપે નાખતા આત્મા અરેરે તેમનો. ૬૩

અપૂર્ણ.

૪ સંસારચક્રમાં બંધાયેલી

ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો.

૨૦૫

મુનિ ગુણ સન્ધાય.

ધન્ય ધન્ય મુનિવર સમતા રસ રમે, (૨) નિજ ધ્યાને ચકચુર. ધન્ય૦

અહોનિશ આનંદ અંતર દીપ્તો, પ્રદગલભાવે સજુર;

પારસ ને પાષાણુ સમદ્રષ્ટિએ, કામિની કંચન દૂર. ધન્ય૦

દુઃખ નવી ઉપજાવે કો જીવને, ભાષણુ પણ સુખરૂપ;

આડંબરથી અલગા નિત રહે, સેવે તપ પદ ધૂપ. ધન્ય૦

નિંદા સ્તુતિ કદી નવી ચિત્ત ધરે, જ્ઞાન ગુંથુ મશયુક્ત;

અથ અધ્યાતમ પદન મનન કરે, ઉપદેશ અનુકૂળ. ધન્ય૦

સ્વયંજીવ રંગીલા મુનિવર વીરલા, ભારત ભૂપણુ ભૂપ;

નિજ તારણુ સહ પરને તારતા, નિર્ધારક એ અનુપ. ધન્ય૦

એવા ઉત્તમ મુનિ નિઃસ્વ વંદીએ, આતમ ધ્યાને હજુર;

અચળ “અમર” પદ નિશ્ચય પામવા, ચિત્ત આનંદ ભરપૂર. ધન્ય૦

“ ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો. ”

(ગણન)

ગરીબને આશરો દેવા, પ્રણયના પાઠ શીખવવા;

અમદારી ગૃહશાળાના, ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો. ૧

દવા અભયચર્ચની દેવા, દવા દીન બંધુને દેવા;

અમદારી દવાશાળાના, ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો. ૨

“ સત્યાગ્રહના ” સદાવ્રતને, પ્રભાતે દાનમાં દેવા;

અમદારો મહેલ મંદિરના, ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો. ૩

આત્માનું રાજ્ય મેળવવા, અરિષ્ટનું છેદન કરવા;

અમદારો વાંચનાલયના ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો. ૪

ગરીબી મદારી લેવાને, સૌખ્ય ક્ષિત્તિક દેવાને;

અમદારી પશુકુટિના, ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો. ૫

પૂજ્ય મહાવીર મૂર્તિના, વિશ્વને આપવા દર્શન;

નિરંજન નાથ કૃપયાથી ઉધાડ્યાં છે અમે દ્વારો. ૬

ગુલાબચંદ્ર મુગચંદ્ર બાવિશી-ચુડાવાળ;

હાલ આક્રમ.

૨૭૬

શ્રી જ્ઞેન વર્ગ પ્રકાશ.

સૂત્રસૂત્રાવલી.

(અનુસંધાન પૃષ્ઠ ૧૪૪ (૧૭૬) થી.)

૨ અર્થ વર્ગ.

ઉપેદ્રવજ્ઞા.

અધાર્થવર્ગે હિતચિંતનશ્રી-મિતંપચાર્યસ્વ મહીશસેવા ।

સ્વલાદિમૈત્રો વ્યસનાદિચૈવ-મિહાવધાર્યાઃ કતિચિત્તસંગાઃ ॥ ૧ ॥

૩૭ અર્થ વિષે.

(ન્યાય નીતિ અને પ્રમાણિકપણાથીજ દ્રવ્ય ઉપાર્જન કરવા હિતોપદેશ.)

આલિની વૃત્ત.

અરથ અરજ જોણે, સ્વાયતે વિશ્વ હોવે,
જિણુવિણુ શુણુ વિદ્યા, રૂપને કોણુ જોવે;
અભિનવ સુખજેસો, સાર એ અર્થ જાણી,
સકળ ધરમ જોથી, સાધિયે ચિત્ત આણી. ૧
અરથ વિણુ કેવળો, જેહ વેશ્યાએ નાંજ્યો,
અરથ વિણુ વશિજો, રામ જાતો ઉવેજ્યો;
સુકૃત સુજસકારી, અર્થ તે એ ઉપાર્જો,
કુવણુજ ઉપજતો, અર્થ તે દર વર્જો. ૨

ભાવાર્થ:—શુદ્ધસ્થ વેપે સંસાર વ્યવહારમાં રહેતાં પગલે પગલે દ્રવ્યની જરૂર પડે છે. દ્રવ્ય વગર પોતાનામાં ગમે તેવા શુણુ વિદ્યા કે રૂપ હોય તેને કોણુ જોવે છે—તેની કદર કે પરવા કોણુ કરે છે કોઈ નહિ. તેથી સ્વભાહુભળથી ન્યાય, નીતિ અને પ્રમાણિકપણું રાખી—સાચવીને તમને એવો અર્થ ઉપાર્જન કરો કે જે વડે સદુ કોઈ તમને અનુસરીને આવે. જો એમ કરશો તો તમે સ્વસ્થ ચિત્તથી દાનાદિ સકળ ધર્મ સાધી શકશો અને એથી અપૂર્વ સુખ સમૃદ્ધિને સહેજે પ્રાપ્ત કરી શકશો. ૧

જુઓ કે અર્થ વગર કયવત્તા શેકનો વેશ્યાએ આનાદર કર્યો. અર્થ વગર વશિજે રામને જાતો ઉવેજ્યો. એમ સમજ હે સુજસનો ! સુકૃત અને સુપશને પેદા કરનાર અને વૃદ્ધિ પમાડનાર અર્થને ખરી નીતિથી નિર્દોષ માર્ગે ઉપાજ કરો

૧ કયવત્તા શેક.

અને કુવણુજથી (નીચ એવા પાપવ્યાપારથી) પ્રાપ્ત થતા ગમે તેટલા દ્રવ્યની પણ ઉપેક્ષા કરો-દરકાર ન કરો. ૨

માર્ગાનુસારીપણાના ઉપ હિત બોલોમાં પ્રથમજ આ વાત કહેવામાં આવી છે કે હે ભવ્યજનો ! જો તમે શ્રી વીતરાગ ધર્મ પામવાની ચાહતા રાખતાજ હો તો અનીતિ અન્યાય અને અપ્રમાણિકપણાના દ્રવ્યની ઉપેક્ષા કરીને શુદ્ધ નીતિ-ન્યાય-થીજ જેમ બને તેમ નિર્દોષ વ્યાપારવડેજ દ્રવ્ય ઉપાર્જન કરવાનું રાખો. એથી તમને સુખુદ્ધિ સૂઝશે. જેવો આહાર એવો ઓઠકાર આવે એ ન્યાયે; જો નીતિનું દ્રવ્ય પેટમાં જાય તો બુદ્ધિ સારી-નિર્મળ થશે અને દાનાદિક ધર્મમાં પ્રવૃત્તિ કરવા અને એ અસ્થિર દ્રવ્યથી સ્વપર હિત કરી લેવાનું સૂઝશે. પૂર્વે અનેક સાહસિક પુરૂષો પુરૂષાર્થવડે અનર્ગલ લક્ષ્મી કમાઈ લાવીને ઉચી સ્થિતિ ઉપર આવી પોતાના અનેક સીદાતા-દુઃખી થતા માનવજંદુઓનો ઉદ્ધાર કરી, પવિત્ર ધર્મને દીપાવી સ્વજન્મ સફળ કરતા હતા. પૂર્વે થયેલા મહા સમૃદ્ધિવંત આનંદ કામદેવાદિ શ્રાવકોની વાર્તા તો શાસ્ત્રપ્રસિદ્ધ છે, પણ આ કલિકાલમાં પણ એવા કંઈક નિઃસ્વાર્થ દાનેશ્વરી થયા છે કે તેમનાં પવિત્ર ચરિત્ર વાંચતાં ચિત્તમાં ચમત્કાર પેદા થાય છે.

૩૮ હિતચિંતન વિષે.

(પરહિતચિંતન યા પરોપકાર કરવા હિતોપદેશ.)

પરહિત કરવા જે, ચિત્ત ઉચ્છાદ્ય ધારે,
પરકૃત હિત હૈયે, જે ન કાંઈ વિસારે;
પ્રતિહિત પરથી જે, તે ન વાંછે કદાઈ,
પુરૂષરયણ સોઈ, વંદિયે સો સદાઈ. ૨

નિજ દુઃખ ન ગણે જે, પારકુ દુઃખ વારે,
તિહતણી બલિહારી, બાઈયે કોડી વારે;
જિમ વિષમર જેણે, કંઈ પીડા સહીને,
વિષધર જિનવીરે, બૂઝવ્યો તે વહીને. ૪

ભાવાર્થ:—પરહિત કરવા જે સદાય ચિત્તમાં ઉત્સાહ ધરે છે, એવાજ સદા-વિચાર જેના મનમાં સદાય બાજત રહે છે, એવીજ મિષ્ટ-મધુરી હિતવાણી રૂપ અમૃતરસ જેની મુખ-ગંગામાંથી વહે છે, અને એવીજ હિતકરણી કરવા સદાય ચી-વટ રાખી પ્રવર્તે છે; બીજા પરોપકારશીલ પુરૂષોએ કરેલાં હિત-કાર્યો (પરોપકારનાં કામ) જે કદાપિ વિસરી જતા નથી, અને કરેલા ઉપકારનો ખદ્દો મેળવવા જેમને ઇચ્છા થતી જ નથી તેવા પુરૂષરત્નો સદા સર્વદા સત્કાર-સન્માન કરવા લાયકજ છે. ૧

૨૦૮

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

જે પોતાનું દુઃખ ગણુકારતા નથી અને પાનકું દુઃખ દૂર કરવા કાયમ પ્રયત્ન કરે છે તેવા પુરુષાર્થી પુરુષાર્તનોની કોરાવાર બલિહારી છે. જૂઓ ચરમ તીર્થ-કર શ્રી મહાવીરદેવે અહંકારીયા નાગની ડંકપીકા ગાળીને પણ કેવળ પરમાર્થ દર્શિએ તેને પ્રતિજ્ઞાપ કર્યો એ વાત મશહૂર છે. આવા આદર્શ પુરુષોનાં પવિત્ર વર્તનનું બની શકે તેટલું અતુકરણ કરવું જોઈએ, કે જેથી આપણું પણ જીવન સાર્થક થઈ શકે. ૨

પવિત્ર આદર્શ પુરુષોના હૃદયની ઝોવીજ લાવના હોય છે કે સહુ કોઈ સુખી થાઓ ! સહુ કોઈ રોગ-પીડા રહિત થાઓ ! સહુ કોઈ કલ્યાણને પામે અને પાપાચરણથી દૂર રહો. એવા મહાન્ પુરુષોના મનમાં ‘આ મહાર્’ અને ‘આ પરાયુ’ એવો ભેદભાવ હોતો નથી. તેમના ઉદાર હૃદયમાં તો આખી દુઃખીયા કુટુંબ રૂપ મનાય છે. તેઓ સદાય પ્રગટે છે કે આખી આલમનું લણુ થાઓ-આખી દુઃખીયામાં સુખ-શાન્તિ પ્રસરે! સહુ કોઈ જનો પરતું હિત (પરોપકાર) કરવા તત્પર બને! અહિતકારક પાપ-દોષ માત્ર દૂર થાઓ ! અને સર્વત્ર સહુ કોઈ સુખી થાઓ ! સહુ સાથે આવી ઉદાર મૈત્રીવાદ ઉપરાંત સદ્ગુણીના ગુણ નીહાળી તેમને અતુ-મોહન અને પુષ્ટિ આપવારૂપ પ્રમોદભાવ અને આદરગુણીને કે દુઃખીને દેખી તેમને શોખ સહાય કરવારૂપ કટ્ટણુભાવ તથા તદન કઠોર અને સુધારી ન શકાય એવા નિર્ણયી કે દુષ્ટ જોઈ તરફ પણ નાગદેષ વગરની લટકશ્ચતા રાખવા તેઓ ઉપદેશ છે.

૩૬ લક્ષ્મી વિપ્.

(લક્ષ્મી પ્રભાવ વર્ણન.)

હરિસૂત રતિ રંગે, જે રમે રાત સારી,
શિવતનય કુમારો, પ્રહાપુત્રી કુમારી;
હિત કરી દગ લીલા, જેહને લક્ષ્મી જોવે,
સકળ સુખ લહે સો, સોઈ વિજ્યાત હોવે. ૫
લખમિબળે યશોદા-નંદને વિશ્વ મોહે,
લખસિ વિષ્ણુ વિરૂપી, શંભુ બિશ્વ ન મોહે;
લખમિ લહિય રાંકે, જે શિલાદિત્ય લાંબ્યો,
લખસિ લહિય શાકે, વિક્રમે વિશ્વ રાંબ્યો. ૬

ભાવાર્થ—હરિ જે ઈન્દ્ર તેનો સુત-પુત્ર નામે જયંત અથવા હરિ જે કૃષ્ણ વાસુદેવ તેનો સુત-પુત્ર નામે પ્રધુન્ન (અપર નામ કામદેવ) તે રતિ (અપ્સરા જેવી રૂપવંતી સ્ત્રી) સંગાતે બધી રાત રમણ-કીડા (સંભોગ) કરે

છે, તેમજ શિવ જે મહાદેવ તેનો તનય-પુત્ર નામે કાર્તિકેય અથવા ગણપતિ તે બ્રહ્માની પુત્રી સાથે સંયોગ પામ્યો તે લક્ષ્મીના પ્રભાવથી. ટુંકાણમાં જેના તરફ લક્ષ્મી કૃપાકટાક્ષથી (પ્રસન્ન થઈ) જેવે તે સંકળ સુખ-સપ્તા પામે. ૧ લક્ષ્મી-દેવીના ગળ-સહચાર્ય-સદા સહવાસથી યશોદાનો નંદન-પુત્ર જે કૃષ્ણ વાસુદેવ તેના ઉપર સહુ કોઈ મોહી પડ્યા અને એ લક્ષ્મી વગરના રાંભુ-શંકર-મહાદેવ જે વિરૂપ-રૌદ્ર-ગિહત્સ રૂપને ધારતા હતા, તે ભિક્ષુ-ભિખારીની જેમ કરી શોભા પામ્યા નહિ. વળી લક્ષ્મીના પ્રભાવથી એક રાંકા નામના શેઠે શિલાદિત્ય જેવા નરપતિ-રાજાને પણ પરાભવ કર્યો, તેમજ વિક્રમાદિત્ય રાજાએ એ લક્ષ્મીનીજ પ્રસન્નતાથી દુનિયાના લોકોને અનૃણ (રણમુક્તા)કરી, સહુને રાણ કરી પોતાના નામનો સંવત્સર ચલાવ્યો. (આમાંના પ્રથમ છંદમાં કહેલા દાખલા લૌકિક શાસ્ત્રમાં પ્રસિદ્ધ નાણીને કહેલા જણાય છે. ગોધ લેવા માટેજ તે ઉપયોગી લેખવાના છે.) ૨

પરમાર્થ—ગૃહસ્થાશ્રમ સારી રીતે ચલાવવા ઇચ્છનારા ગૃહસ્થોને લક્ષ્મી (ધન) ની ડગલે અને પગલે જરૂર પડે છે. કહો કે તેના જ આધારે તેનો સઘળો સંસાર વ્યવહાર ચાલી શકે છે. પુરૂષાર્થ ફેરવી, ન્યાય-નીતિ-પ્રમાણિકતા સાચવી, યથાયોગ્ય વ્યવસાય કરનારની ઉપર લક્ષ્મી દેવી પ્રસન્ન થાય છે-તેને લક્ષ્મી સ્વયં-મેલ વરે છે, કહો કે તેની ડોકમાં પોતેજ વરમાળા નાંખે છે. સમર્થ શાસ્ત્રકારોએ લક્ષ્મીને પેદા કરવા તેમજ તેને સ્થિર કરી (ટકાવી) રાખવાનો અકસીર ઉપાય, ન્યાય, નીતિ કે પ્રમાણિકતાથી સાવધપણે વ્યવસાય કરવા રૂપજ વખાણેલો છે. તેમ છતાં કંઈક અસાની અને લોભી જનો તે લક્ષ્મીને અનીતિ-અન્યાયથીજ પેદા કરી લેવા મથે છે, પણ પુન્ય વગર તે પ્રાપ્ત થતીજ નથી અને કદાચ પ્રાપ્ત થઈ હોય તો તે અનીતિ-અન્યાયનું ઉપાસન કરનાર પાસે વધારે વખત ટકતી નથી. વળી જે સારાં સુદૃઢ્ય કરે છે તેમને લક્ષ્મીની ઇચ્છા ન હોય તો પણ તે ગમે ત્યાંથી સહેજે આવી મળે છે. અત્યારે જેમને લક્ષ્મી પ્રાપ્ત થઈ હોય તે પૂર્વે કરેલાં સુદૃઢ્યતા પ્રભાવથી જ થઈ હોય છે પરંતુ લક્ષ્મીને પામ્યા છતાં જે મદમત્ત બની સુદૃઢ્ય કરતાં નથી તેમને પ્રથમ કરેલું પુન્ય ખલાસ થતાં હર્ષશાન્ન લોગવવી પડે છે; તેથી સુસ્ત જનોએ ન્યાય, નીતિથી અને તેટલી લક્ષ્મીનું ઉપાર્જન કરી, તેનો સહ-યોગજ કરવો ઘટે છે.

કહેવાય છે કે ‘ત્યાગે તેની આગે’ અને ‘માગે તેથી નાસે’ તે હકીકત બહુજ અર્થસૂચક છે. જે કોઈ મહાનુભાવ લક્ષ્મીને અસ્થિર-(ચપળ સ્વભાવી) અને અસાર સમજી, તેની ઉપરની મમતા-મૂર્છા તણ, પરમાર્થ દાવે તેને સારાં દોષોમાં વિધિપૂર્વક વાવે છે તેને તેથી અનંત શુભી દ્રવ્ય અને ભાવ લક્ષ્મી અનાયાસે મળી આવે છે એ વાત ખરી છે. તેમજ જે કોઈ યોગ્યતા વગર તે લક્ષ્મીની યાચના કરે છે, વિધિય પ્રકારના વ્યવસાય કરે છે, કાળાં ધોળાં કરે છે અને તેને

૨૧૨

શ્રી જૈન ગ્રંથ પ્રકાશ.

ચાહે મરી રીટે છે તેમને તે મળતીજ નથી, એટલે તેનાથી તે દૂરને દૂર ભાગતી દૂરે છે. દાન, ભોગ અને નાશ એ લક્ષ્મીની ત્રણ ગતિ કહી છે. જે મુગ્ધ જનો કૃપાળુતાથી છતી લક્ષ્મીએ દાન દેતા નથી તથા તેનો રીતસર ઉપભોગ પણ કરતા નથી તેમની તે લક્ષ્મી છેવટે નાશજ પામે છે. અથવા તે તે કૃપાળુ એવા મન્મથલુ રાક્ષસી જેમ લક્ષ્મીને અહોજ અનામત મૂકી મરી જાય છે.

દાન દાનમાં પણ ફેર છે. જે દાન વિધિપૂર્વક બહુ માનથી સત્પાત્રને દેવામાં આવે છે તેનાથી પુન્યાનુબંધી પુન્ય ઉપાર્જન થાય છે. તેવું દાન દઈને પ્રસુદ્ધિત થવાને બદલે પાછળથી ખેદ કરનારને ફળની હાનિ થવા પામે છે; તથા અજ્ઞાનપણે કુપાત્રતું પોષણ કરવાથી અને કુવ્યસનાદિતું સેવન કરવામાં ઉઝાવી દેવાથી તેનો નાશ પણ થાય છે. અજ્ઞાન લાર્યાં તપજપ કાયકષાદિક કરવાથી પાપાનુબંધી પુન્ય ઉપાર્જન કરનારને જોકે લક્ષ્મી મળે છે, પરંતુ તેનો તે દુરુપયોગ કરીને દુર્ગતિ પામે છે.

જે સદ્ભાગી દ્રવ્ય-લક્ષ્મીનો મોહ તથા તેનો વિવેકથી સદુપયોગજ કરે છે તે જાંતર (ભાવ) લક્ષ્મીને પ્રાપ્ત કરી અંતે પરમપદને પામે છે. ઇતિશમ.

અન્નિમગ્ન કપૂરવિજયથ.

આપણે કયાનું છીએ તેની સાચીતી શી ?

જ્ઞાતા બંદુલો અને બહેનો !

આપણા હૃદયમાં કયા વસી છે એમ ક્યારે અને શી રીતે લેખી શકાય ? ક્યારે બીજા છવોળી કયામણી સ્થિતિ જેમ આપણું દીલ દ્રવે-મન પીગળે અને પરોપકાર દૃષ્ટિથી તેમનું દુઃખ દૂર કરવા તન મન ધનથી ઉદય કરાય ત્યારે જ આપણું દીલ કયાનું-કોમળ છે એમ કહી શકાય. આ બાબતમાં બીજા ગમે તે કહે પણ આપણું અંતઃકરણ જ સાક્ષી આવે છે.

કયા-અનુકંપાનો ગુણ આપણામાં જેમ અને તેમ વધારે બીલવવાની જરૂર છે. વળી તે કયા-અનુકંપા પણ હડાપણુલરી હોવી જોઈએ. તે ગુણ આપણામાં જેટલે વધે ખીલતો જશે તેટલે અંશે આપણે પવિત્ર ધર્મના અધિકારી બની શકશું; જેમકે કયાજ ધર્મનું મૂળ છે, તેમજ સત્ય, પ્રમાણિકતા, અભય, સુશીલતા અને મૂર્ખા-મમતા સહિતપણુરૂપ અસંગતદિક ત્રત માન તે કયા અથવા અહિંસાની રસા મારે જ છે.

સર્વે છવો છવિત ધર્મો છે, કોઈ ગરબુ કમજતા નથી; અને જેવી રૂપ

સર્વ દાનમાં અભયદાન શ્રેષ્ઠ છે તેવી ખાત્રી કરી પ્રમાદ વર્જી તેવું જ વર્તન કરવું. ૨૨૧

દુઃખની લાગણી આપણને થાય છે તેવીજ અન્યને પણ થાય છે જ તો પછી કોઈ પણ જીવને પ્રતિકૂળતા-ખીડા ઉપર તેવાં આચરણ નહિ કરતાં તેમને સુખ-સમાધિ ઉપર એવાંજ આચરણ કરતાં જોઈએ.

સુખના અર્થો જનોએ કોઈ જીવને કદાપિ પ્રતિકૂળતા ઉપજાવવી નહિ જોઈએ. “ સર્વે સુખી થાઓ ! સર્વે રોગ રહિત થાઓ ! સર્વે મંગળમાળા પામે ! કોઈ પાપાચરણ નહિ કરો ! ” “ આખી દુનિયામાં સુખ-શાન્તિ પ્રસારો ! જીવ માત્ર એક બીજાનું હિત કરવા તત્પર થાઓ ! દોષ માત્ર દૂર થાઓ ! અને સર્વત્ર સુખ-સમૃદ્ધિ પ્રાપ્ત થાઓ ! ” આવી ઉદાર મૈત્રી ભાવના આપણા દરેકના દીલમાં દબ રહે થવી જોઈએ. દુઃખી જીવોનાં પ્રગટ દુઃખ દૂર કરવા ઉદાર દીલથી બનતી મદદ કરવા ઉપરાંત તેઓ કાયમને માટે દુઃખમુક્ત થાય એવા બુદ્ધિગમ્ય ઉપાય બતાવવા જોઈએ. સુખી તેમજ સદ્ગુણી જનોને દેખી દીલમાં પ્રમુદિત થવું જોઈએ; અને ગમે તેવા કઠોર કર્મ કરનારા ઉપર પણ દ્વેષ નહિ કરતાં તે સુધરી દેશણે આવી શકે એમ જણાય તો તેની કડ્ડણા કરવી, નહિ તો ઉપેક્ષા કરીને પણ સ્વપર હિતકારી અન્ય ઉચિત આચરણો કરવા માટે કાયમ તત્પર રહેવું જોઈએ. ઇતિશમ. સુ. ક. વિ.

સર્વ દાનમાં અભયદાન શ્રેષ્ઠ છે તેવી ખાત્રી કરી પ્રમાદ વર્જી તેવું જ વર્તન કરવું.

‘ સર્વ કોઈ જીવિત જ ઈચ્છે છે, કોઈ મરવા ઇચ્છતા નથી ’ એમ યથાર્થ સમજીને સાધુ નિઃશંક જનો સર્વ કોઈને સ્વ આત્મસમાન લેખે છે, કોઈને લય ત્રાસ આપતા નથી. સાધુ નિઃશંકોની પેરે સર્વ જીવોને અભય આપી શકાય તે તો ઉત્તમ વાત જ છે; પરંતુ તેમ સર્વથા કરવું બની ન શકે તો જેટલું શક્ય હોય તેટલું તો અવશ્ય કરવું જ જોઈએ.

જે મહાત્માઓ ઉત્તમ પ્રકારની ક્ષમા, મૃદુતા, સરલતા, અને સંતોષાદિક સદ્ગુણોને ધારણ કરી કોષાદિક કષાયોને જીતી શકે છે, ઇન્દ્રિયોને કબજે રાખી વિપયાસંક્રિતથી દૂર રહે છે; દૃઢ સંયમ બળથી સત્યાદિક મહાવ્રતોનું પરિશીલન કરે છે અને પવિત્ર વિચાર વાણી તથા આચારનું સેવન કરે છે તેવા સંત સાધુ-જનોજ સર્વ જીવોને પૂર્ણ રીત્યા અભયદાન દઈ શકે છે, બાકીના ગૃહસ્થ જનો તો ઘોઠે ઘણે અંશે જીવોને અભયદાન દઈ શકે છે.

પણ શાસકાર કદો છે કે પહેલું જ્ઞાન અને પછી અહિંસા અથવા દયા-કેમકે

૨૧૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

અહિંસા અથવા દયાતું યથાર્થ સ્વરૂપ સમજ્યાથીજ તેનો યથાર્થ લાભ લેવાનો પ્રસંગ પ્રમાદ રહિત સાધી શકાય છે, યથાર્થ જ્ઞાન અથવા સમજ વગર તો અહિંસા અથવા દયાને બદલે હિંસાનો માર્ગ પણ આદરી લેવાય છે. યથાર્થ જ્ઞાન અથવા સમજવડે જે સર્વ જીવોને સ્વઆત્મરાગાન સમજી તથાપ્રકારની દૃઢ શ્રદ્ધા રાખી પ્રમાદ તજી સત્યાગ્રહ ધારી સ્વકર્તવ્ય માર્ગથી લગારે ચ્યુત થતા નથી તેવા સંત-મહાત્માઓ જ સર્વ જીવોને સર્વથા અભય આપી શકે છે. પરંતુ જેઓ પ્રમાદવશ થઈ સ્વ કર્તવ્ય કર્મમાં શિથિલતા ધારે છે તેઓ તે મહાનતનો જોઈએ તેવો લાભ લઈ શકતા નથી. વિચારથી વાણીથી અને કૃતિથી જેમ જાતે હિંસા કરાય છે તેમ અન્ય પાસે પણ કરાવાય છે, તથા તેનું અનુમોદન પણ કરવામાં આવે છે. મન, વચન કે કાયાથી ઉકત જીવહિંસા કરવા કરાવવા કે અનુમોદવાથી ભરવા વિરમવું તેનું નામ જ સંપૂર્ણ અભયદાન કહેવામાં આવે છે. સુખ દુઃખની લાગણી સહુને સમાન હોવાથી કોઈ જીવને પ્રતિકૂળતા ઉપજાવવી નહિ, ગમે તે પ્રસંગે હૃદયમાં ક્રોધજાતા ધારી જયજીથી પ્રવર્તવું જોઈએ, જેથી જીવોની રક્ષા થાય તેવાં સુક્રોમગ ઉપગરણોનો જ ઉપયોગ કરવો જોઈએ, તેમજ જન્મ જરા અરણનાં દુઃખથી સર્વથા મુક્ત થવાય તેવા સંયમમાર્ગમાં અપ્રમત્તપણે વિહરવા દત્તચિત્ત-એકનિષ્ઠ બની રહેવું જોઈએ. યથાર્થ શ્રદ્ધા, જ્ઞાન અને ચારિત્રનું યથા-નિધિ આરાધન કરવાથી પોતે અભય-નિર્ભય બની અનેક જીવોને અભય આપવા સક્તિવાન થઈ શકાય છે. ઇતિશામ. સુ૦ ક૦ વિ૦

આપણા સામાજિક સવાલો.^૧

(૫)

(અનુસંધાન ગતાર્ક પૃષ્ઠ ૧૨૬ થી)

સત્ય સ્વરૂપ દર્શન, ચર્યાની નરૂર,
સુસાવા ખવરાવનાર પ્રાચીન વિદ્ય,
ધર્મ અને સંસાર જવહારનો પુંચવણ,
અવ્યવસ્થિત ચર્યા અને અનિર્ણયાત્મક વાતો,
ચર્યાની ભૂમિત વિશુદ્ધ અને પાપ કરવાની નરૂર.

અત્યાર સુધીમાં આપણે વિચારક મંડળની નરૂરીઆત સંબંધી ઉદાપાહ હરી ગયા. આપણી મહાન પરિપક્વ-કેન્દ્રરસની વર્તમાન સ્થિતિ શ્રી છે અને તેનાં કારણો કયાં છે તે પણ વિચારી ગયા. આ સર્વ બાબતો ક્રોધના સમસ્ત શરીરને ખસાર કરનારી છે. આવી રીતે આખા સમગ્ર શરીરને અસર કરનારી બીજી કેટ-

૧ આ અંકનો લેખ વાંચનામાં આવશે તો પણ સમગ્રશે એવી યોજના છે.

આપણા સામાજિક સંવાદો.

૨૧૩

લીક જરૂરી બાબતોની હવે પર્યાલોચના કરીએ. આ વિચારણામાં પણ આપણે બહુ પૃથક્કરણ કરવાની જરૂર છે અને જે પરિણામ સમજવામાં આવે તે તરફ આપણે પૂર્ણ વિચાર કરવાનો છે, મુદ્દાની બાબતો ઇષ્ટ લાગતી હોય કે અનિષ્ટ લાગતી હોય તે વિચારવા જેવું નથી, અથવા તેથી દોરવાઈ જવા જેવું નથી. જે સ્થિતિ હોય તે આખો ઉઘાડી રાખીને રહી જવો અને તેનાં અવાંતર કારણો શોધી કાઢવાં એ પ્રત્યેક વિચારકનું કર્તવ્ય છે. એ વિચારણાને પરિણામે સ્થિતિ અનિષ્ટ લાગતી હોય તો તેમાં ઘટતા વિચાર કરી ફેરફાર કરાવવો અથવા સૂચવવો એ જૂઠી વાત છે પણ સ્થિતિ સારી ન લાગે તેથી તે યોગ્ય છે કે લખવી જ નહિ એવા નિર્ણયપર આવીએ તો પ્રગતિ કદિ થાય જ નહિ. પોતાની સ્થિતિથી વાકેફગાર રહેવું અને તેનાં ગર્ભમાં રહેલાં તત્ત્વોને ઉઠેલવા એમાંજ સમજણનો સાર છે, વિજ્ઞાનની પરિસ્થિતિ છે અને પ્રગતિનો સંભવ છે. ઘણા માણસોની વિચારણા આપણી ખરાબ બાબતોને રહી જવાની વિરૂદ્ધ હોય છે, તેઓ અનિષ્ટ બાબતોના દિગ્દર્શનમાં કોમના ગૌરવનો નાશ થતો જુએ છે, એવી વિચારણામાં કોમનું આંતરતત્ત્વ જણાઈ આવે તો એનો મોલો ઉતરતો થઈ જતો કદ્યે છે અને એના વિચારો અકર્તવ્ય માને છે. મારો વિચાર એથી તદ્દન જૂઠો પડે છે. પ્રગતિ કરવાની ઇચ્છાવાળી દરેક સમાજે પોતાની મૂળ સ્થિતિનો વિચાર કરવો, ખરી હકીકતો બહાર લાવવી અને એવી બાબતમાં વિચારકોએ કોમને પાળવાને બદલે કંઠનું પણ સત્ય સ્વરૂપ નજર આગળ રહી કરી માર્ગદર્શન કરાવવું એ તેમની અતિ જરૂરી ફરજ છે એમ માફ માનવું છે. પૂર્વકાળની મોટી મોટી વાતો કરી જાણે અત્યારે પણ હજી શ્રી મહાવીરનો યુગ વર્તતો હોય અથવા શ્રીમાન હેમચંદ્રના લાવ્ય અંતઃકરણથી રચાયેલી જૈન બહોજલાલીમાં આપણે વર્તતા હોઈએ એવો ખ્યાલ કરાવી તાળીઓ પડાવવી એ કદાચ આપણા ગૌરવના ખ્યાલને આનંદ આપે, આપણી અભિમાન વૃત્તિને પોષે, પણ એથી આપણે આગળ વધી શકતા નથી, સ્થિતિ સુધારી શકતા નથી અને સુધરે તેવી સ્થિતિમાં આપણી સમાજને મૂકી શકતા નથી. સુસતું કર્તવ્ય કોમને સાફ લગાડવાનું હોય તેના કરતાં સત્ય સમજાવવાનું હોય એમ મને લાગે છે અને તે કોમની વિશાળ નજરે યોગ્ય લાગવું જોઈએ. આપણે જ્યારે પૂર્વકાળના ઇતિહાસનો વિચાર કરતાં હોઈએ ત્યારે પૂર્વકાળની લાવ્ય સ્થિતિ ખાસ વિચારવા યોગ્ય છે, તે વખતની સ્થિતિ ચીતરવા યોગ્ય છે અને તેવે પ્રસંગે વિચારવાનો પણ ખરી વાતો બહાર લાવે છે પણ વર્તમાન સ્થિતિનું ચિત્ર આપતાં અથવા કોન્ફરન્સ જેવા મોટા મેળાવડામાં કે નાના મંડળોમાં લાવણ આપતા વક્તા માત્ર લોકરંજન સાફ પૂર્વકાળની મોટી મોટી વાતો કરવા મંડી જાય અથવા વર્તમાન સ્થિતિની સાચી વાતો તરફ દ્રષ્ટિપાત ન

કરતાં સાંભળનારની આંખોએ પાટા બાંધવી પ્રશંસા પામી જાય ત્યારે સહૃદય વિચારકને અત્યંત ખેદ થાય તેમાં નવાઈ નથી અને એમ ઘણીવાર થયું છે એવો મતિ અનુભવ છે. આપણે આ વિષયની ચર્ચામાં સ્થિતિ ઇષ્ટ લાગે કે નહિ તેનો ખ્યાલ ન કરતાં ખરી સ્થિતિનો ચિંતાર આપણા પ્રયત્ન કરશું. એ વિચારણાને કાળે મતલેદ હોય એમાં નવાઈ કે સવાલ જેવું નથી, મતલેદ કે વિચારલેદથી પ્રગતિ અટકતી નથી, પણ છતી આંખે પાટા બાંધવામાં આવે અથવા વિચાર કરી શકે તેવા પણ વિચાર કરવાની નાજ પાડે અને જહાંગીરી હુકમ ચલાવવામાં સ્વસ-સાનો ઉપયોગ માને તો અત્યંત ખેદાસ્પદ પરિણામો આવે એમાં નવાઈ નથી. આ સર્વ સામાન્ય લાગતી બાબતો આપણા સમષ્ટિ જીવનમાં એટલી બધી એત-તિત અંધ ગંધ છે કે એમાં લખવાની કાંઈ પણ જરૂર ન હોય તેવી સામાન્ય બાબતો પણ વિચારવી પડશે. ઉપર જે બાબતો લખી તેનો ઉલ્લેખ પણ કરવાની જરૂર ન હોય એમ ઘણીવાર લાગશે, કારણ અન્ય કોમને માટે તે વિચારીએ ત્યારે સ્વતઃ સિદ્ધ બેવાનું એ સર્વ સવાલો છે એમ લાગે છે. છતાં અત્યંત ખેદ સાથે લખવાની જરૂર પડે છે કે આપણી કોમને માટે એ પ્રત્યક્ષ સિદ્ધ ભેળી લાગતી બાબતો પણ એવી પડે છે અને આપણે કોમજીવનના સવાલોનો જાણે વિચારજ કર્યો નથી એવા કરવાની જરૂર પણ એમ નથી અને આપણને ચોક્કસ કારણને લઈને એવા સવાલો વિચારવાની જરૂરીઆત હોય એમ લાગવા પણ દેવામાં આવ્યું નથી.

હવે જે વિચાર કરવામાં આવે છે તે આપણા જીવનને લગતો છે, આપણી હયાતીને પ્રશ્ન એ સર્વ વિચારણામાં રહે છે, એના વિચારમાં ન ગમે તેવું સ્વરૂપ આવી જાય તો તેનો અંતિમ આશય 'પ્રગતિ'-(progress) એ લક્ષ્યમાં રાખવું, એમાં કોઈ વાત અક્ષિતગત લાગે તો તેમાં પણ વ્યક્તિ-જીવન કોમના સંબંધ પરત્વે બેઠવું બહાર જીવન છે તેટલા પૂરતું જ આવશે. આપણને કોઈના ખાનગી જીવનની સાથે સંબંધ નથી, પણ વ્યક્તિગત જીવનમાં જેટલો બહાર વિભાગ હોય છે તેટલા પૂરતો તેને તારવીને તેના નામ નિર્દેશ વગર તે પર ટીકા કરવાનો બહારના હિત ખાતર સર્વને હુક છે અને તેથી કોઈ બાબત અસુક વ્યક્તિને બધ એસતી આવી જાય તો તે પણ તેના બહાર જીવન પૂરતી જ છે એમ સમજવું. આ-શય અંગત ટીકા કરવાનો છે નહિ અને જણાશે પણ નહિ, પરંતુ કોમના ભાવી સુખને ઉપયુક્ત કરવા સાઈ નામ નિર્દેશ વગર પણ વ્યક્તિગત બહાર જીવનની વાતો આ વિચારણામાં આવી જાય તે સંભવિત છે, તો કોમના હિત ખાતર તે કોમ શોધ્ય છે એમ જણાશે.

આવા અતિ ગંભીર પ્રશ્નોની વિચારણા કરવા એક તદ્દન નાનું પણ કર્ત-

આપણા સામાજિક સવાલો.

૨૧૫

વ્યના ખ્યાલથી પ્રેરિત, પોતાની જાતને તદ્દન ભૂલી જનાર અને વર્તમાન ઇતિહાસના જ્ઞાનથી તેમજ ભૂતકાળની પરિસ્થિતિથી વાકેફ મંડળ હોવાની જરૂર છે. વિચાર વિનિમય થાય ત્યારે જ ખરી સ્થિતિ સમજાય છે, વિચારોમાં ફેરફાર-સુધારણા થાય છે, વિચાર દર્શન (expression) ની ક્રિયામાં વિચાર સ્પષ્ટતા થાય છે અને નવીન માર્ગો સુજે છે. આવા મંડળની બહુ જરૂર છે અને તેમાં માત્ર વિચારકોએ જ લાગ લેવાનો છે, ધનને એમાં સ્થાન ન મળવું જોઈએ, અનુભવને પૂરતો અવકાશ આપવો જોઈએ, ચર્ચાને પૂરતો વખત મળવો જોઈએ, વિચાર પૂર છૂટથી ખતાવવાના પ્રસંગો તેમાં હિમા કરવા જોઈએ અને એવા મંડળે દરેક મોટા શહેરમાં પોતાની શાખાઓ ખોલવી જોઈએ. તેમાં પ્રત્યેક વિભાગના સભ્યો વારંવાર મળીને વિચારો કરે, વિચારો કરીને ચર્ચા કરે, નિર્ણયો જાહેર કરે અને સ્પષ્ટ નિર્ણય તરફ લોકમત દેખવે એટલે ધીમે ધીમે પણ મક્કમપણે સમાજ જીવનની સ્પષ્ટતા થાય છે, વ્યવહારજીવન ઉત્તત બને છે અને ધર્મતત્ત્વનો વિસ્તાર થાય છે. આવી રીતે સ્પષ્ટતાથી વિચાર કરવામાં નહિ આવે તો અત્યારે જે ગંભીર પરિસ્થિતિમાંથી આપણે પસાર થઈએ છીએ તેમાં વધારે વધારે ઊંડા ઉતરતા જઈએ એવા પ્રસંગો વધારે દેખાય છે અને ભવિષ્યમાં તેમાંથી અટકવાના પ્રસંગો આવશે કે નહિ તેનો ખ્યાલ કરી શકાતો નથી. એવો સ્વાભાવિક પ્રશ્ન થશે કે વર્તમાન પરિસ્થિતિમાં એવો કયો પ્રસંગ જોવામાં આવે છે કે તેથી વર્તમાન તેમજ ભવિષ્યનું આવું ખેદ કરાવે તેવું ચિત્ર રજુ થાય છે. એ પ્રશ્નના નિર્ણયમાં આ આખો લેખ સાધત વાંચવા વિનંતિ છે. બનતા સુધી ઉત્તત સ્થિતિનું જ વિવેચન કરવું, ભવિષ્યમાં આગળ વધતા જઈએ છીએ તેવો જ ખ્યાલ રાખવો (optimism) એવો મારો આશય છે અને તે સુદ્ધાપર જ હું અત્યાર સુધી લખતો આવ્યો છું; પરંતુ જ્યારે સ્થિતિ ઘણી ગંભીર દેખાય ત્યારે પણ વાસ્તવિક સ્વરૂપથી અભણ રહેવું, સ્થિતિ દર્શનથી અજ્ઞ રહેવું અથવા જેને અંગે વિચારણા થતી હોય તેને અજ્ઞ રાખવા એ પણ દોષ છે. આ વિચારોને અંગે વસ્તુનું યથાસ્થિત-દેખાણું હોય તેવું દર્શન કરાવવું એ આ આખા વિષયનો હેતુ છે અને તેથી કાંઈ કર્તવ્યજ્ઞાન થાય તો તેમાં પ્રયાસની સફળતા છે. દેવટે કાંઈ નહિ તો એથી ચર્ચા કરવાના પ્રસંગો ઉત્પન્ન થાય અને એ દિશાએ વિચારો કરવાની જરૂર લાગે તોપણ આ પ્રયાસ સફળ થશે એમ લાગે છે.

એક બીજી બાબત પણ અહીં જણાવવી ચોક્કસ લાગે છે. આપણે બે પ્રકારે અત્યારે કામ લેવું પડે છે. ધર્મથી આપણે જાેન છીએ, વ્યવહારથી આપણે જુદી જુદી કોમના છીએ. ધાર્મિક ક્ષેત્રમાં આપણે સર્વ બંધુ છીએ, શ્રી વીરશાસનના અનુયાયી આપણા સ્વામી ભાઈ છે, આપણે તેની સાથે પૂજન સેવન કરીએ છીએ અને

તેના ઉપર પ્રેમ રાખી એનું બની શકતી સર્વ બાબતમાં વાતસલ્ય કરવાની આપણી ફરજ સમજીએ છીએ, એની સાથે વ્યવહારમાં આપણે ભુદી ભુદી કોમો અને પેટા કોમોમાં વહેંચાઈ ગયેલા છીએ. મોટા ભાગના વધિક કોઈ ઓશવાળ, કોઈ શ્રીમાળ, કોઈ પોરવાડ વિગેરે જ્ઞાતિઓમાં વહેંચાઈ ગયેલા છીએ. ઉપરાંત કેટલાક ભાવસાર, ખત્રી, સાળવી, કણબી, (પાટીદાર), લુહાણા અને ઘાંચીઓ વિગેરે પણ આપણી સમાજમાં છે. ધાર્મિક અને સાંસારિક વિકાસો ઘણીવાર સરખી રીતે આગળ વહે છે પણ પ્રત્યેક ભુદા છે એમ તો આપણે જાણીએ છીએ. સંઘ કે સ્વામી-વાતસલ્યના જમણુ ધર્મનિમિત્તક હોય છે, જ્યારે જ્ઞાતિજમણુ સાંસારિક હોય છે. કેટલીક જ્ઞાતિઓમાં જૈન તેમજ જૈનેતરો હોય છે. સમજી ન શકાય તેવા કારણે સંઘના જમણુ વખતે ખીજી કોમના સ્વામીભાઈઓ સાથે પંક્તિભેદ પણ રખાતો જોવામાં આવે છે. કદાચ સાંસારિક બંધારણમાં સંવ્યવહાર જૈનેતર બંધુઓ સાથે કરવાનો હોઈ તેઓ અન્ય કોમ સાથે સંવ્યવહાર કરતા ભુએ તો જ્ઞાતિમાં વિકટ પ્રશ્ન ઉભો થાય એ એનું એક કારણ હોય એમ જણાય છે. આવી રીતે સાંસારિક વિકાસ ભુદી લાઈનપર અને ધાર્મિક વિકાસ ભુદી લાઈનપર હોવાથી બહુ કફેડી-સ્થિતિ ઉભી થાય છે, ઘણા મહત્વના સવાલોનો નિર્ણય કરવામાં આપણે જ્ઞાતીય વિચારોથી દોરવાઈ જઈએ છીએ, આપણે જૈન છીએ એ વાત પણ ભૂલી જવાય છે અને શ્રાવકો તો શું પણ સાધુઓ જેવા મહાપુરુષો જેમને સંસાર સાથે સંબંધ નથી તેઓ પણ વ્યવહારના ખ્યાલમાં આવી મહા વિકટ પ્રશ્નોનો નિર્ણય જ્ઞાતીય નજરે આપતા અનુભવાય છે. આપણે હિંદુઓ સાથે એટલો ગંધો પરિચય થઈ ગયો છે કે આપણા સંસ્કારોમાં પણ તેની વાસ જોવામાં આવે છે, આપણે પાડોશી થઈ પ્રેમમાં પડી ગયા અને ઘણી બાબતના વિચારો હિંદુઓ સાથે અને તેમની નજરે કરવા લાગ્યા છીએ અને કરતા આવીએ છીએ. આ બાબતની યોગ્ય યોગ્યતા પર અહીં વિચાર ચાલતો નથી, વાત અહીં તો એ છે કે આપણે સામાજિક પ્રશ્નો વિચારતા હોઈએ ત્યારે તેના પેટામાં જે જે આંતર તત્ત્વો હોય તેને પ્રથમથી ઉકેલી નાખવા જોઈએ કે જેથી અને તેટલી સરળતા સુખ્ય પ્રશ્નો વિચારવામાં થઈ શકે. આપણે ભવિષ્યમાં એ સવાલનો વિચાર તો અવશ્ય કરવોજ પડશે કે આપણે અમુકની સાથે ધાર્મિક સંબંધ રાખવો કે વ્યવહારિક સંબંધ રાખવો? બંને લાઈનપર વિકાસ થાય તો તે અયોગ્ય નથી પણ મુશ્કેલ ઘં છે. અત્યાર સુધી લોકો પોતાનો વિચાર બહુ થોડા કરતા હતા, જૈનો હિંદુઓ સાથે મળીને કામ લેતા હતા, હિંદુના પર્વો ઉજવતા હતા અને હિંદુઓ મહોત્સવના પ્રસંગે જિનમંદિરમાં આવતા હતા. હવે એ સ્થિતિ ટકવી સંભવતી નથી, તેથી ભવિષ્યમાં કાં તો સર્વ બાબતમાં હિંદુ રહેવું અથવા જૈન રહેવું એજ નિર્ણયપર આવવાનો સંભવ રહેશે, થોડા

આપણા સામાજિક સવાલો.

૨૧૭

હિંદુ અને થોડા જૈન રહેલું પાલવશે નહિ. આના કરતાં એક તફાવત નવીન સ્થિતિ પણ ભવિષ્યમાં આવવી સંભવે છે અને તે ઘણીજ અનિષ્ઠ છે. એમાં લોકો ધર્મની દરકારજ નહિ કરે, ધર્મ સંબંધી વિચારજ નહિ કરે, એની ગણના અગત્યની બાબતમાં થશેજ નહિ એ અનિષ્ઠ સ્થિતિ છે અને અત્યારે જે જોસથી કહેવાતી સંસ્કૃતિનો પશ્ચિમનો પ્રવાહ આવે છે તે જોતાં એ સ્થિતિ આવે તો ધર્મનું રહસ્ય બહોળે ભાગે ઘસડાઇ જશે અને માત્ર નામ નિશાનજ રહેશે. અત્યારે યુરોપમાં ક્રીશ્ચિયાનીટી માત્ર નામનો ધર્મ છે, ત્યાં ધર્મ માટે કોઇને દરકાર નથી, ત્યાં તો વહેલી સવારથી મોઢી રાત સુધી ધનપ્રાપ્તિના મત્રો ગોઠવાય છે, મનવન્નતિના મોટા સમૂહને પણ ધનપ્રાપ્તિના સાધનો ગણી કામ લેવામાં આવે છે અને અત્યંત સખત જીવનકલહમાં ડુબી ગયેલ પ્રજા ધર્મનો વિચાર કરતીજ નથી, એને વિચાર કરવાનો સમય પણ મળતો નથી અને એ સ્થિતિમાં છેલ્લા મહાવિગ્રહે ઘણા વધારો કર્યો છે. એ પાશ્ચાત્ય પદ્ધતિ અને જીવનકલહ વધે તેવા પ્રાંતો આપણે પણ દાખલ કરી દીધા છે, અબજુતાં કે બહુતાં વિશેષ જોરમાં તે આપણા જીવન સાથે એકમેક થતા મળે છે અને એમજ ચાલ્યા કરશે તો શાંતિસુખમાં રહેનાર આ ભારતભૂમિ પણ ચક્રોળે ચડશે અને ધર્માભિમુખ પ્રજા ધર્મથી વિમુખ થતી જશે. આવી સ્થિતિ થાય તો આપણી ધર્મ સંબંધી વિચારણાઓ અવશ્ય ઘટી જશે અને કદાચ જેમ કેટલીક પાશ્ચાત્ય પ્રજાઓ રવિવારે ધર્મને નામે બહાર ફેરવા નીકળી પડે છે કે સારાં કપડાં પહેરી દેવળમાં માત્ર જઇ આવે છે તેવી સ્થિતિ નામ માત્ર રહે તોપણ ધર્મ રહસ્ય તો તેમાં રહી શકેજ નહિ. આ પ્રશ્ન આખા હિંદુસ્તાનને લાગુ પડે છે અને તે પર પણ જરૂર વિચાર કરવોજ પડશે. આપણે જે વસ્તુ પર હાલ વિચાર કરીએ છીએ તે એ છે કે ધર્મ સંબંધી વિકાસમાં આપણે સાંસારિક વિકાસ બીજી દિશાએ રાખીએ તો વિકટ સ્થિતિ ઉભી થાય અને આપણે જે સામાજિક પરિસ્થિતિના જૂઠાં જૂઠાં વિચારો કરવાના છે તેમાં આપણે અગત્યના પ્રાંતોને ધુંચવી નાખીએ.

આ બંધી વિચારણા કરતાં દરેક પ્રશ્નને એટલું યાદ રાખવાની જરૂર છે કે આપણે જૈન છીએ, આપણે હિંદવાસી છીએ અને એ હકીકત લક્ષ્યમાં રાખીનેજ આપણે આપણા પ્રાંતોના નિકાલ કરવાના છે. આપણી સમાજ તરફની ફરજો શી છે? આપણી દેશ તરફની ફરજો શી છે? તેનો ખ્યાલ કરતાં આપણે જો બીજા વિચારોમાં દોરવાઈ જઈએ તો આપણા વિચારો ધર્મની નજરે સર્વગ્રાહી થવા સંભવે નહિ. ધર્મને વાંધો આવે, ધર્મની મુખ્ય આજ્ઞાઓનો લોપ થતો જોવામાં આવે, ધર્મના આંતરરહસ્ય સાથે વિરોધ જણાઇ આવે, તેથી તેવા નિર્ણય સાથે આપણને કાંઈ સંબંધ નથી અને તેવા નિર્ણય કદાચ ઉપર ઉપરના વિચારથી આદ-

૨૩૮

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

રણીય લાગતો હોય તોપણ આપણને તે ઇષ્ટ નથી, આપણું તે શ્રેય કરનાર નથી અને આપણું તે કર્તવ્ય પણ નથી.

ઉપરના વિચારો બહુ શોભે તેવા લાગે છે, બહુ સુંદર જણાય છે, ધર્મ ઉપર પ્રેમ બતાવનારા હોવાથી સુશોભિત દેખાય છે, પણ જ્યારે તેનું વ્યવહાર પરિણામ ચીતરવામાં આવશે ત્યારે દૃષ્ટિબિન્દુ ખસી જશે, સુદા ડૂરી જશે અને પછી વ્યવહારના અને નયના કાંકાં મારવા પડશે માટે ઉપરની બાબત ચર્ચા કરીને આપણી વિષયચર્ચાની ભૂમિકા સ્પષ્ટ કરી નાખવી જોઈએ. જે એમજ નિર્ણય થાય કે આપણા રાજ્યદ્વારી, સાંસારિક અને ધાર્મિક મુખ્ય તેમજ અવાંતર પ્રાંતોનો નિકાલ માત્ર ધાર્મિક નજરે જ કરવો છે, માત્ર જૈન આગમ અને મહાન આચાર્યોના ક્રમોનો અનુસાર જ કરવો છે તો અનેક પ્રાંતોમાં જે ગંભીર ગોટાળા થતા જેવામાં આવે છે તે થતા અટકી જશે. વધારે વિચાર કર્યા વગર બાહ્ય સુંદર દેખાતી આ ભૂમિકા હાલ તો સર્વ કળુલ કરશે એમ મને લાગે છે. તુરત કહેવામાં આવશે કે અલબત્ત, આપણે જૈન છીએ, ચર્ચા જૈન તરીકે જ કરીએ છીએ અને આપણા સર્વ સામાજિક પ્રાંતોનો નિકાલ ધર્મના સિદ્ધાન્તને અનુસરીને જ કરવો જોઈએ, એમાં બીજો સવાલ હોઈ જ ન શકે.

છતાં અત્યંત ખેદ સાથે જણાવવાની જરૂર છે કે આપણું શુદ્ધ લાગતું દૃષ્ટિબિન્દુ આપણે હંમેશાં જાળવી શકતા નથી, જ્યારે જ્યારે ચર્ચા કરવામાં આવે છે ત્યારે ત્યારે સગવડ પડે ત્યાં ધર્મ સિદ્ધાન્તનો આધાર લેવામાં આવે છે અને જ્યાં સગવડ ન પડે ત્યાં ‘રૂઢી’ ‘વ્યવહાર’ ‘આચાર’ ને આગળ પાડી દેવામાં આવે છે. આ રીતિ અયોગ્ય છે, એટલું જ નહિ પણ ચર્ચાનો કદિ નિકાલ ન આવે તેવી છે. કોઈ પણ બાબતની ચર્ચા કરતાં પ્રચલિત વ્યવહાર શું છે તે તરફ વિચાર જ ન કરવો એવું અત્ર વક્તવ્ય નથી, પણ નિર્ણય તો ધર્મની નજરે જ થવો જોઈએ, ધર્મ પણ વ્યવહારને પોષે છે એમ કહેવામાં આવે તો પછી કદિ કોઈ બાબતનો નિર્ણય થાય જ નહિ અને ધર્મ શું કહે છે તે વિચારવાનો અવકાશ જ ન રહે. વ્યવહારમાં ગમે તેવા ગોટાળા ચાલતા હોય તે જો ધર્મને માન્ય હોય તો પછી ધર્મની નજરે વ્યવહારના પ્રાંતોનો નિકાલ કરવાનો સવાલ પણ ઉભો થતો નથી. કોઈ સુદાની બાબતને ઉઠાવી દેવાનો માર્ગ પ્રચલિત વ્યવહારનો આધાર લેવો એ છે. આ બાબત બહુ વિચાર કરીને નિર્ણય કરવા જેવી છે અને તેનો નિર્ણય ન થાય ત્યાં સુધી ચર્ચા કરવી તદ્દન નકામી છે. આ સુદા ઉપર વિચાર કરવા સર્વ વિદ્વાનોને મારી ખાસ વિશ્વસિ છે. અત્યારે અનેક બાબતની ચર્ચા આપણી કોમમાં ચાલે છે, લેખકો મનમાં આવે તેમ લખે છે, બોલનારા બોલે છે પણ સુદા લક્ષ્યમાં રહેતો નથી, તેથી ચર્ચામાં અર્થ વગરની ગરગી વધી જતી જેવામાં આવે છે. એમ લાગે

આપણા સામાજિક સવાલો.

૨૧૯

છે કે ચર્ચાની ભૂમિકા શુદ્ધ કરી આગળ વધવામાં આવે તો સેંકડો કચવાટો થતાં ખટકી જાય.

અહીં ખાસ જણાવી દેવાની જરૂર છે કે ચર્ચાને અંગે 'સંપ્રદાય' થી ચાલી આવતી શૈલીનો આશ્રય લેવામાં આવે તેમાં વાંધો નથી. દાખલા તરીકે એવો અમુક લંગાઇનો રાખવો કે અમુક આકારનો રાખવો, ચરવણાની ફાંડી આટલી લાંબી હોવી જોઈએ વિગેરે આવશ્યક ક્રિયાની બાબતો પર સાંપ્રદાયિક જ્ઞાનની છાયા આવે તો તેમાં કાંઈ અડચણ કે અગવડ જેવું નથી, કારણ કે એવી કેટલીક બાબત સંપ્રદાયથી ઉતરતી આવે છે, પણ આપણા વ્યવહારના પ્રશ્નો હોય-સાંસારિક કે રાજ્યદારી સવાલો અથવા ધાર્મિક ચર્ચા ચાલતી હોય તે વખતે તો ધર્મની ચાવીઓ જ ઉઘાડવી પડે, સૂત્ર સિદ્ધાન્ત અને સુવિદીત આચાર્યોના અભિપ્રાયો ઉપરજ આધાર રાખી શકાય, તેમાં પણ જો રૂઢી કે વ્યવહારને મુખ્ય કરવામાં આવે તો પછી કેઈ બાબતમાં ચર્ચા કરવાની જરૂરજ રહેતી નથી.

આ ભૂમિકા સુધી વાત લઇ આવ્યા. ચર્ચાની પદ્ધતિ સંબંધી વાત કરી, ચર્ચાની જરૂરીયાત સંબંધમાં જે મત પડે તેમ નથી. આપણી કોમનો અનેક રીતે એટલો હાસ થતો જાય છે કે જે પદ્ધતિસર પ્રયત્ન કરી ઉપાયો યોજવામાં નહિ આવે તો થોડા વખતમાં આપણે નામશેષ થઈ જઈએ એવી પરિસ્થિતિ જણાય છે, તેથી ચર્ચા તો જરૂર કરવીજ પડશે. ઉપરની ભૂમિકા પર ખાસ વિચાર કરવા જેવો છે અને કેઈપણ સુઝ જણાવે તો તેના વિચારો જાણવા પણ યોગ્ય છે, તેથી અહીં હાલ તુરંત વિરમવું યોગ્ય લાગે છે. ઉપર જણાવેલી દિશાઓ લક્ષ્યમાં રાખીને આપણે આપણા સામાજિક સવાલોની વિચારણાને અંગે કેટલાક સાંસારિક, રાજ્યદારી, ધાર્મિક અને સાથે નૈતિક તેમજ તે સર્વની સાથે અતલગનો સંબંધ ધરાવનાર કેળવણીના સવાલો હવે પછી વિચારશું. દરમિયાન ઉપર જણાવેલી ચર્ચાની ભૂમિકા પર વિચાર કરવા અને તે સંબંધી પોતાના વિચાર જણાવવા સર્વને વિશ્વસિ છે.

મૌકિતક.

શ્રીઓને લાજ કાઢવાનું કારણ.

કદાચિદેતે તરુણં વ્રજેયુઃ, મા દુર્ગતિં મદ્દનં નિરીક્ષ્ય ।

इतिक्रपातः युवतीजनोऽयं, मुखे पदाच्छादनमाकरोति ॥

અજ્ઞાનથી તરૂણો કદી પણ મુખ નિહાળી મુજતાણું,
તે મનવિષે સવિકાર કામે, દુર્ગતિ દુઃખ જ્યાં ઘણું;
ત્યાં જાઓ નહીં એવી કૃપાથી યુવતીઓ નિજ વસ્ત્રથી
મુખ ઢાંકતી શોભે ભલી લલ્લજીયુ યુગ શીખધર્મથી.

૧

તીર્થંકરની અનેક પ્રકારની ભક્તિ સમકિતાને નિર્મળ કરે છે.

૧ દેવદ્રવ્ય પ્રવાહની અપેક્ષાએ અનાદિ છે ને અમુક જિનમંદિરની અપેક્ષાએ સાદિ છે. અમુક વ્યક્તિની અપેક્ષાએ સાદિ છે.

૨ આરતી વિગેરેના ચડાવાઓ અથવા રથયાત્રાઓ વિગેરેમાં જો ઘી ઝાલવામાં ન આવે તો પરસ્પર કલેશ થવાનો સંભવ છે ને તેટલા માટે આરતી વિગેરેના ચડાવાની આવશ્યકતા છે.

૩ પ્રથમ જોને ઘણા સમૃદ્ધિવાળા હતા ને જિનેશ્વરની ભક્તિ કરવામાં તત્પર હતા. તેમનામાં હાલ કરતાં તીર્થાધિરાજની ભક્તિ કરવાનો પ્રેમ ઘણો હતો; તેથી કરોડો રૂપીઆઓ ચડાવામાં ઝાલતા હતા. તેને માટે કુમારપાળ મહારાજ વિગેરેના વખતના દ્રશ્યોતો મોબુદ છે.

૪ આરતી વિગેરેના ચડાવા કરવાથી જૈનધર્મની પ્રશંસા થાય છે; તીર્થંકરનું ગૃહમાન થાય છે, લાવની વૃદ્ધિ થાય છે અને ઘણા જીવો અનુમોદના કરીને લાલ મેળવે છે.

૫ ચડાવા વિગેરે કરવાથી કેટલીક વખત આ 'વેતાંજરનું' તીર્થ છે એવું સાબીત થયું છે ને તીર્થા આપણા કળજમાં આવ્યા છે.

૬ જેમ જેમ દેવદ્રવ્યની વૃદ્ધિ થાય છે તેમ તેમ પૂજનાં સાધનો (ઉપકરણો) સારાં મળી આવે છે ને ઉત્તમ સાધનોથી લાવની વૃદ્ધિ થાય છે.

૭ જે સાધુ અથવા શ્રાવક દેવદ્રવ્ય સંજોગથી આવક લાંગે છે અથવા સ્વીકારેલું ધન આપતા નથી અથવા નાશ પામતા દેવદ્રવ્યની ઉપેક્ષા કરે છે તે સંસાર-સંસુદ્રમાં પરિભ્રમણ કરે છે. કહું છે કે—

આયાણં જો મંજડ, પઢિવળ્લધણં ન દેદ્ દેવસ્સ ।

નસ્સંતં સસુવિસ્કર, સોવિ હુ પરિમમ્મં સંસારે ॥

આ શ્લોક ઉપરથી એમ જણાય છે કે જે દેવદ્રવ્ય શક્ષણ કરનારની ઉપેક્ષા કરે તે પણ સંસારમાં ડુબે છે.

૮ સાધુ સાધ્વીઓ જે સ્થળમાં દેવદ્રવ્ય વપરાયું હોય તેવા સ્થળમાં ઉતરી

૧ દેવદ્રવ્યના સંજોગમાં તેમજ સ્વપ્ન ઉતારવાથી અને ધોડીયાપારણું ઝુલાવવા વિગેરેથી કરાતી જિનલક્ષિતાના સંજોગમાં એક મુનિએ આ લેખ લખી મોકલ્યો છે તે તેમનાજ શબ્દોમાં દાખલ કરવામાં આવ્યો છે. તે નિષ્પદાપાત-સુદ્ધિથી લક્ષ્યપૂર્વક વાંચવા લાયક છે અને તેના સ્ફુર્યનો વિચાર કરી ગોચ માગે પ્રવૃત્તિ કરવા ગોચ છે. તત્રી.

તીર્થંકરની અનેક પ્રકારની ભક્તિ સમક્રિતને નિર્મળ કરે છે.

૨૨૧

શકે નહિ તથા જેના ઘરમાં દેવદ્રવ્ય હોય તેના ઘરની ગોચરી પણ કરે નહિ. ને જો ગોચરી વિગેરે કરે તો તેને યોગ્ય પ્રાયશ્ચિત્ત કરવું પડે. કહ્યું છે કે—

જિણદવ્વલેસજાણિયં, ઠાળં જિણદવ્વભોયણં સવ્વં ।

સાહુદિં ચડિયવ્વં, જડ તંમિ વસિજ્જ પચ્છિત્તં ॥

‘જે સ્થાન લેશ પણ દેવદ્રવ્યથી ઉત્પન્ન થયું હોય અથવા જેના લોજનમાં લેશ પણ દેવદ્રવ્ય રહેલું હોય તેનો સાધુએ ત્યાગ કરવો અને જો તેની ત્યાગ ન કરે ને તેવા ઉપાશ્રયનો કે અન્નપાનાદિનો સાધુ ઉપયોગ કરે તો તેણે પ્રાયશ્ચિત્ત લેવું જોઈએ. દુષમ ઠાળના પ્રભાવને લીધે જો સાધુઓ દાક્ષિણ્યતાવડે તેવા માણસોનાં મન સાચવે તો તે યોગ્ય કહેવાય નહિ. જે સાધુ અથવા શ્રાવક તેવાઓનો પક્ષપાત કરે તે સંસારમાં બુડે છે.

૯ જે માણસો દેવદ્રવ્યથી શ્રાવકોનો ઉદ્ધાર કરવા ધારે છે, તેઓ તે શ્રાવકોને દુઃખમાં નાળે છે અને પરિણામે દેનાર લેનાર બંને દુઃખી થાય છે. તેમજ દેવદ્રવ્ય હુબે છે. પાલીતાણા વિગેરે તીર્થસ્થળોમાં શ્રાવકોની સ્થિતિ પ્રાચે ગરીબીવાળી માહુમ પડે છે તે દેવદ્રવ્યના લક્ષણનું પરિણામ છે. આથી જે માણસો બાદ્યથી શ્રાવકોની દયા દયા પોકારે છે ને અંદરબાનેથી પોતાના ઘરના પૈસા ન કાઢવા પડે તેટલા માટે દેવદ્રવ્યમાંથી આપવાની વાતો કરે છે તેઓ ગરીબ શ્રાવકોને ઉલટા બમણા દુઃખી કરે છે. એવા માણસો શાસનના હિતકારી નથી પણ જૈનશાસનના શત્રુઓ છે એમ સિદ્ધ થાય છે.

૧૦ તીર્થંકરની ભક્તિને અંગે જે જે ક્રિયા કરવામાં આવે તે તે સમ્યક્ત્વની શુદ્ધિનું કારણ છે; તેથી જે માણસો ઘોડીઆપારણું બુલાવે છે અથવા સ્વપ્ન વિગેરે ઉતારે છે તેઓને તે ક્રિયા સમ્યક્ત્વની શુદ્ધિની હેતુબૂત છે. તેટલા જ માટે છપ્પન દિક્કુમારીઓ આવીને ભગવંતના સૂતિકર્મ વિગેરેની ક્રિયાઓ કરે છે તથા ઇંદ્ર મહારાજ વિગેરે ભગવાનને મેરૂ પર્વત પર લઈ જઈ સ્નાન કરાવે છે અને રમવાને માટે સ્તનનો ગેડીદંડો વિગેરે વસ્તુઓ મૂકે છે. વધારે તો શું કહેવું, પરંતુ આલીશ્વર ભગવાનના લગ્ન વિગેરેનું કામ પણ ઇંદ્ર મહારાજે અને ઇંદ્રાણીઓએ કર્યું હતું તથા દેવતાઓ પણ બાળક વિગેરેના રૂપો કરી જેવી રીતે ત્રણ જગતના નાથ તીર્થંકરની ભક્તિ થાય તેમ કરતા હતા. તેમાં કોઈ પણ પ્રકારે મિથ્યાત્વ કહી શકાય જ નહિ. જે માણસો અજ્ઞાન દશાને લીધે અથવા પુત્રાદિની અભિલાષને લીધે તેવું કામ કરે તો તેમાં લોહોત્તર મિથ્યાત્વ છે તે તો દરેક ક્રિયામાં સરખું જ છે, આમાં કોઈ વિશેષ નથી. કેમકે કોઈ માણસ તીર્થંકરની માનતા વિગેરે પુત્રાદિકની ઇચ્છાએ કરે તો તેવી તુચ્છ ઇચ્છા રાજનારનો તેમાં દોષ છે. માટે ઉત્તમ પુરુષોએ તેવી તુચ્છ

હવે છા ન રાખતાં ફક્ત મોક્ષસુખની હચ્છાએ જ તીર્થંકરની ભક્તિ કરવી. તેવી રીતે ભક્તિ કરવાથી સમ્યક્ત્વ નિર્મળ થાય છે. શાસ્ત્રમાં પણ કહ્યું છે કે—

સઘાયરેણ ય एवं, પૂજ્ઞાંતો વિ દેવનાદેહિ ।

ન હોદ પૂજ્ઞો સહુ, જ્ઞાનપ્રાપ્તિશુભો મયવં ॥

વેગવિકરણસત્તી, સ્વાણં વજ્જિણો હિ જાવહ્યા ।

સંકપ્પાવકહા જાવ, મત્તિણ તહાવિ નો સકો ॥

અર્થ—‘દેવતાઓના સ્વામી, ઇંદ્ર મહારાજાએ સર્વાદરવડે કરી પૂજ્યા છતાં પણ ભગવત સંપૂર્ણ પ્રકારે પૂજાતા નથી, કેમકે ભગવાનમાં અનંત ગુણો રહેલા છે. ઇંદ્ર મહારાજાની જેટલી વૈકિય શક્તિ છે અથવા તેઓના મનમાં જેવા પ્રકારે ભક્તિ કરવાના સંકલ્પો થાય છે તેવા સર્વ સંકલ્પો વડે પૂજા વિગેરે ભક્તિ કરવાથી પણ તેમની સંપૂર્ણ પૂજા થઈ શકતી નથી.’ અર્થાત્ તીર્થંકરની જેટલી ભક્તિ કરો તેટલી ઓછી છે અને જેમ જેમ વિશેષ ભક્તિ કરશો તેમ તેમ તમારું સમ્યક્ત્વ નિર્મળ થશે.

(ગર્ભહરણ કરવાથી હરિનૈમિશમેથી દેવે અને કદાવવાથી ઇંદ્રે સમકિત નિર્મળ કર્યું છે અને પુણ્યબંધ કર્યો છે એ હકીકત પણ અહીં ધ્યાનમાં રાખવા યોગ્ય છે.)

જેવી રીતે ભગવંતને સ્નાન વિગેરે કરાવવું તે ભગવંતની ણાલ્યાવસ્થામાં ગેર પર્વત પર દેવોએ ભક્તિ કરી તેને જાણવી આપે છે અને છત્રસ્થ અવસ્થાને ભાવનાનું સૂચન કરી આપે છે, તેવી જ રીતે ભગવાનને ણાલ્યાવસ્થામાં ઇંદ્રાણીઓ વિગેરે આવીને હુલસાવતી હતી ને જુદા જુદા પ્રકારે ભક્તિ કરતી હતી તે અવસ્થાનું ઘોડીઆપારણું સૂચન છે. તીર્થંકરની ભક્તિ નિમિત્તે જ્યારથી ભગવાન ગર્ભમાં આવ્યા ત્યારથી પણ દેવતાઓ ભક્તિ કરવાને માટે તત્પર રહે છે તથા ભગવાનના ઘરમાં હિરણ્ય, સુવર્ણ, ધન, ધાન્ય, ગુણ, વસ્ત્રાદિની વૃદ્ધિ કરે છે ને જુદા જુદા પ્રકારે ભગવાનની ભક્તિ કરે છે. એવી રીતે ભક્તિ કરવાની આપણી શક્તિ નથી તો પછી સાધારણ રીતે સોના અથવા રૂપાનું પારણું કરાવીને યથાશક્તિ તીર્થાધિ-રાજની ભક્તિ કરીએ છીએ તેમાં કેવી રીતે મિથ્યાત્વ સંભવે ? મોક્ષની અભિલાષાથી તે કામ થાય તો ખીલકુલ તેમાં મિથ્યાત્વનો સંભવ નથી. પ્રત્યુત ઉત્તમ ભાવનાઓ ઉત્પન્ન થવાનો સંભવ છે.

૧૧ ચતુર્દશ સ્વપ્નો પણ જે ઉતારવામાં આવે છે તેમાં પણ તીર્થંકર ભગવાનની માતાએ આવી રીતનાં ચૌદ સ્વપ્નોનાં દીઠેલાં હતાં અને તેથી આવી રીતના

ત્રણ અગત્યના સવાલો.

૨૨૩

જણાવેલાં છે તે દરેક સ્વપ્ન સંબંધી વિચાર કરશે ને દીર્ઘદ્રષ્ટિથી જોશે તો તેમાંથી પણ તીર્થંકર ભગવાનના ગુણનું સ્મરણ થશે અને તેથી પણ ઉત્તમ ભાવના ઉત્પન્ન થવાનો સંભવ છે.

આ સિવાય ઉત્તમ પુરૂષોએ જે જે પ્રવૃત્તિઓ કરી છે તે ઘણીજ ઉત્તમ અને પ્રશંસા કરવા લાયક છે અને તેમાં ખીલકુલ હાનિનો સંભવ નથી.

જે ઉત્તમ રીવાજ ગીતાર્થોએ આચર્યો હોય, નિરવધ હોય, કોઈ પણ જાતનો પક્ષપાત ન હોય તથા ઉત્તમ પુરૂષોએ જેનો નિષેધ કરેલો ન હોય તે વસ્તુ કરવામાં કોઈ પણ જાતનો વાંધો નથી પણ તેમાં જિનેશ્વરની આજ્ઞા છે એમ માનવાનું શાસ્ત્રમાં સ્પષ્ટ કહ્યું છે, છતાં અજ્ઞાનના બાહુલ્યપણાથી અને સ્વમતિકદ્વપનાથી જેમ મનમાં આવે તેમ બોલવું તે કોઈ પણ રીતે યોગ્ય નથી, સ્વીકાર્ય નથી અને ઉત્તમ જનોને ઘટિત પણ નથી. ઇત્યલમ.

એક મુનિ.

ત્રણ અગત્યના સવાલો.

પ્રત્યેક વ્યક્તિ ઉપર્યુક્ત શબ્દો વાંચતાં ક્ષણવાર સંસારની ઉપાધિમાં નિમગ્ન થયેલા પોતાના મનમર્કટને પાછું ખેંચી વિચારમાં સ્થાપિત કરે છે. ક્ષણવાર એકાગ્રતાની સાથે તે ચિન્તવે છે કે અહો ! કયા તે ત્રણ અગત્યના સવાલો છે ? મેં અત્યાર સુધી ઘણા સવાલોનું નિરાકરણ કર્યું છે અને મને લાગે છે કે હવે કોઈ બાકી રહેતો નથી; ત્યારે એ પ્રશ્નનિક શું હશે ? તે અગત્યના હોવાથી ઉપેક્ષા કરવા લાયક તો નથી.

પ્રિય બંધો ! તે ત્રણ સવાલો આ છે:—

(૧) હું કોણ ? (૨) કયાંથી આવ્યો ? (૩) કયાં જવાનો ?

આ ત્રણ સવાલો સ્પષ્ટતાપૂર્વક નીચે પ્રમાણે સમજી શકાય. (૧) “હું કોણ ?” —અહીં “હું” શબ્દથી આત્મા સમજવો. આત્મા તો પ્રાયઃ સર્વ જનસંમત જ છે. વિશેષતઃ આધુનિક સમયમાં વિજ્ઞાનશાસ્ત્રીઓએ તેની સત્તા સિદ્ધ કરી છે. તે અસંખ્યાત પ્રદેશમય છે. તેના પ્રત્યેક પ્રદેશમાં અનન્ત શક્તિ રહી છે. કેવળ તે પ્રકૃતિ કર્મરૂપ પટળથી આચ્છાદિત થયેલી છે; પરંતુ જો કલિકાલ સર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્ર સૂરિ જેમ સ્વરચિત યોગશાસ્ત્રમાં કહે છે:—

અહો અનન્તવૌર્યોઽયમાત્મા વિશ્વમકાશકઃ ।

જે હોય તે અનન્તવૌર્યોઽયમાત્મા વિશ્વમકાશકઃ ।

૨૨૪

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

તેમ શુભચિંતાનારૂઢ થઈ જાય તો ત્રણ જગતમાં પોતાનો પ્રકાશ પાડી શકે. માટે શુભચિંતામાં લીન થવાની જરૂર છે.

તથાવિધ “આત્મા” શબ્દથી ઉચ્ચારિત થતો “હું” અભેદ અને અભેદ છું. અરૂપી, અનન્ત જ્ઞાન, અનન્ત દર્શન, અનન્ત ચારિત્ર્ય અને અનન્ત વીર્યવાન છું. પુદ્ગલો તે મારો શુભ નથી. “શુદ્ધાત્મદ્રવ્યમેવાહં શુદ્ધજ્ઞાનં શુણો મમ” શુદ્ધ આત્મદ્રવ્ય તે જ હું છું અને શુદ્ધ જ્ઞાનશુભ જ મારો વસ્તુ છે. આવી અનન્ત શક્તિવાળો “હું” કર્મરૂપ બંધનથી બદ્ધ છું; પૌદ્ગલિક સુખમાં ધમી રહ્યો છું અને પોતાની શુદ્ધ ચેતના ભૂલી ગયો છું, પુદ્ગલો માટે ઢોઢોઢો કરી રહ્યો છું; આત્મિકસુખથી વિશુષ્ણ રહી વિનશ્વર પદાર્થો માટે પરિભ્રમણ કરી રહ્યો છું. જેટલી પુદ્ગલવિલાસ-રમણતા મારી વધી તેટલી આત્મિકરમણતા ઘટી; પરંતુ જ્યારે તે ફરીને આત્મિક-રમણતા પ્રાપ્ત કરશે ત્યારે જ તેને ઉચ્ચકોટિનું સુખ મળશે.

(૨) ક્યાંથી આવ્યો ?—હે આત્માન્ ! તું પોતાને એક પર્વત ઉપરથી ગળકતો જેઠાળ પથ્થરના કકડાની સાથે સરખાવ. જેમ પર્વતપરથી ગળકતો ગળકતો પથ્થર નદીમાં તણાવા લાગે, તણાતો તણાતો પાણીના મોઢામાં ઘસાવા લાગે, ઘસાઈને અન્તે ગોળ થાય અને લોહો તેને સારા આકારવાળો બાણી ગ્રહણ કરે; તેમ હે આત્માન્ ! તું પણ અનન્ત નિગોદ અને નરકના હુખો સહન કરતો, એકેન્દ્રિય, બેઘન્દ્રિય, તેઘન્દ્રિય, ચતુરિન્દ્રિય, પંચેન્દ્રિયત્વ પામ્યો. આર્યભૂમિ, ઉત્તમ ભૂમિ, જિનરાજપ્રણીત ધર્મ, શુદ્ધમાર્ગપ્રદર્શક શુર અને શુદ્ધધર્મના નાયક અહિંત-દેવ વિગેરે પામ્યો, હવે શા માટે આગળ વધવાનો પ્રયત્ન કરતો નથી ? પ્રયત્ન કર, પ્રયત્ન કર, શુભોની શ્રેણિ પ્રાપ્ત કરી નિબ્બનંદ સુખ ગેળવ.

(૩) ક્યાં જવાનો ?—હે જીવ ! તું તારી સાથે એકાન્તમાં વાત કર ને તારી ભૂતને પૂછી જો કે તે તારી છાંદગીમાં કાંઈ સત્કૃત્યો કર્યાં છે ? કઈ ભૂમિકામાં તું રહ્યો છું ? તે તારો ધર્મ (સાધુધર્મ યા બ્રાવકધર્મ) યથાર્થ પાળ્યો છે ? તારું વર્તન કેવું છે ? તું જ્યારથી આ જગતમાં આવ્યો ત્યારથી અત્યાર સુધી વિલાવ-દશામાં કે સ્વભાવદશામાં રહ્યો છું ? As you sow, so you will reap. જેવું વાવીશ તેવું લાણીશ. આ પ્રમાણે વિચારવાથી સ્વતઃ તને તેનો જવાબ મળશે અને તેટલા ઉપરથી તું અહીંથી ક્યાં જવાને યોગ્ય છું તે સમજી શકીશ.

ઉપરોક્ત ત્રણ સવાલો પ્રત્યેક વ્યક્તિ પોતાનું જીવન ઉચ્ચ કરવાને સદા ચિન્તવી સ્વાત્મ હિતાર્થે યોગ્ય પ્રયત્ન આદરી શાશ્વત સુખ પ્રાપ્ત કરે એવી લેખ-કર્તા નમ્ર પ્રાર્થના છે.

અમૃતલાલ ડાહ્યાભાઈ શાહ-અમદાવાદ.

દેવદ્રવ્યને લગતી ચર્ચા.

૨૨૫

દેવદ્રવ્યને લગતી ચર્ચાનું છેવટ.

પંડિત બહેચરદાસે માગેલી માફી.

(પ્રજામિત્ર. તા. ૧૬-૬-૧૯ ઉપરથી).

એક ગ્રહસ્થ લખી જણાવે છે કે પંડિત બહેચરદાસ જીવંત ગયા જાન્યુ-
આરી મહીનાની તા. ૨૧ મીએ મુંબઈ માંગરોળ સભાના હોલમાં જૈન વકતૃત્વ
કળા પ્રસારક સભાના આશ્રય હેઠળ “ જૈન સાહિત્યમાં વિકાર થવાથી થયેલી
હાનિ ” એ વિષય ઉપર જે ભાષણ આપ્યું હતું, તે સંબંધમાં જેમ ઘણા ગામોમાં
મોટો ખળભળાટ ઉભો થવા પામ્યો છે, તેમજ મુંબઈમાં પણ ગઈ આઠમના દિવસે
ગોડીજીના ઉપાશ્રયમાં આચાર્ય શ્રી વિજયધર્મ સૂરિજી મહારાજના વ્યાખ્યાન
વખતે ચર્ચા થઈ હતી. તે વખતે સંઘ તરફથી આચાર્યશ્રીએ પંડિત બહેચર-
દાસને યોલાવી સમજાવી કાંઈપણ નિવેડો લાવવાની સૂચના કરી હતી.
પરિણામે આચાર્યશ્રીના સમજાવવાથી પંડિત બહેચરદાસે પોતાના વિચારો માટે અને
“ જૈન સમાજનું તમસ્તરણ ” વાળા લેખને માટે સમસ્ત સંઘની માફી માગી છે
અને તે વિચારો તથા તમસ્તરણવાળા લેખને પાછા ખેંચી લીધા છે. આ હકીકત
ગઈ ચતુર્દશીના દિવસે ગોડીજી મહારાજના ઉપાશ્રયમાં આચાર્યશ્રીના વ્યાખ્યાન
વખતે બહેર કરવામાં આવી હતી. પ્રારંભમાં મુનિ વિદ્યાવિજયજીએ કેટલુંક
વિવેચન કર્યા પછી જણાવ્યું હતું કે—“ તમે બધા બહીને ખુશી થશો કે બહેચર-
દાસના જે ભાષણ માટે અને તમસ્તરણવાળા લેખને માટે જૈનસમાજમાં ખલભળાટ
ઉઠ્યો છે અને દીલ દુઃખાયાં છે. તે ભાષણ અને લેખને માટે પંડિત બહેચરદાસે
માફી માગી છે, એટલુંજ નહિ પણ પોતાના તે વિચારો અને લેખને પાછા ખેંચી
લીધા છે. ” તે પછી મુનિશ્રીએ પંડિત બહેચરદાસે લખી આપેલું ‘ માફીપત્ર સભા
સમક્ષ વાંચી સંલગ્નાવ્યું હતું. માફીપત્ર આ પ્રમાણેનું છે:—

“ જયા જાન્યુઆરી મહીનાની તા. ૨૧મીએ માંગરોળ સભાના હોલમાં જૈન
વકતૃત્વ કળા પ્રસારક સભાના આશ્રય હેઠળ જે “ જૈન સાહિત્યમાં વિકાર
થવાથી થયેલી હાનિ ” એ વિષય ઉપર એક ભાષણ આપ્યું હતું, તે ભાષણમાં
મારા ક્ષયોપશમ પ્રમાણે જે મારા વિચારો જણાવ્યા હતા, તેમાંના કેટલાએક
વિચારો તથા “ જૈન સમાજનું તમસ્તરણ ” નામનો મારો લેખ જૈન સમા-
જને અયોગ્ય અને અનુચિત લાગ્યાં છે, અને સમાજમાં કેટલોક ખળભળાટ થયો છે
જેમ મારા જોવામાં આવે છે. મારી વિદ્યાર્થી અવસ્થા છે, તેમાં મારા વિચારોથી કે
મારા લેખથી સમાજને હલવવાનો મારો જરાપણ આશય નહોતો, તેમ છતાં જ્યારે
તેમ થવા પામ્યું છે, તો તેથી હું મારા તે વિચારોને માટે અને તમસ્તરણવાળા

૨૨૬

શ્રી જૈન ધર્મ મંહાસા.

લેખને માટે શ્રી સંઘની પાસે માફી માગું છું, અને તે વિચારો તથા લેખને પાછા ખેંચી લઉં છું.” તા. ૬-૬-૧૯

લી. બેચરદાસ જીવરાજની સહી. દા. પોતે.

માફીપત્ર વંચાઈ રહ્યા પછી પડિત બહેચરદાસે ઉભા થઈ આ માફીપત્ર લખી આપ્યાનું કયુલ કયું હતું. તે પછી શેઠ નગીનભાઈ મંછુભાઈ અને શેઠ મોહનલાલ હેમચંદે આ માફીપત્રથી શ્રી સંઘને સંતોષ થયો છે એમ જાહેર કયું હતું, તેમ બીજા ગામોના સંઘોને પણ સંતોષ થયો તેમ હચ્છયું હતું. છેવટે ગોડીજી મહારાજની જય બોલાવી સભા વિસર્જન થઈ હતી.

સ્ફુટ નોંધ અને ચર્ચા.

આ સંસારમાં મનુષ્યો ઘણે ભાગે સાંસારિક લોભોપલોભમાં વિશેષ રાચેલા રહે છે. તે સંસ્કાર ઘણા જન્મોથી ચોટેલા હોવાથી ફેરવવા મુશ્કેલ પડે છે, અને તેવા સંસ્કારો વિરુદ્ધ સારી રીતે સિંચન કરવામાં આવે, વારંવાર શુદ્ધ દિશા દેખાડવામાં આવે ત્યારેજ તેવા સંસ્કારોની સ્થિતિ મંદ પડે છે, મનુષ્ય સ્વસ્વરૂપમાં બદલે થાય છે અને શુદ્ધ રસ્તા તરફ પ્રેરાય છે. આવાં કાર્યો માટે શુદ્ધ નિષ્પક્ષપાત સાધુ મહાત્માઓની બહુ જરૂર છે. આ સંખ્યા જેમ વધારે હોય તેમ શુદ્ધ સંસ્કારોનો વિશેષ ફેલાવો થાય છે; અને જે જ્ઞાતિ કે ધર્મ આવા નિષ્પક્ષપાત અર્પિત મહાત્માઓ ધરાવે છે તે જ્ઞાતિ કે ધર્મ વિશેષ ફેલાય છે. ધર્મની વૃદ્ધિ માટે, તેના ફેલાવા માટે, તેના અનુયાયીઓની દ્રઢતા માટે તથા જે અનુયાયીઓની ધર્મશ્રદ્ધા ઘટતી જતી હોય અને અન્ય ધર્મમાં તેઓ ફેરવાતા હોય તેવાઓની શ્રદ્ધા દૃઢ થાય તેવી જાતના ઉપદેશો ફેલાવવા માટે જૈનકોમમાં સાધુ મુનિમહારાજની સંખ્યા જેમ અને તેમ વધે તે હચ્છવા યોગ્ય છે. જૈનકોમની સંખ્યા નાની છે, પણ આખા હિંદુસ્તાનમાં ઘણાં ખરા સ્થળોમાં તેના ફેલાવો થયેલ હોવાથી આવા મહાત્માઓના વિહારની ઘણે સ્થળે જરૂર છે. આ મુનિ મહાત્માઓ જ્યાં વિચરે ત્યાં ત્યાં તેો ઉપદેશ આપી દરેકને જૈનધર્મમાં દ્રઢ કરે છે અને શુદ્ધ રસ્તે પ્રેરે છે; પણ આવા મહાત્માઓની જે ટુંકી સંખ્યા દૃષ્ટિએ આવે છે તે જોતાં અને તેમનો વિહારકાળ પણ હદમાં રહેલ હોવાથી તેઓ બધે સ્થળે આખા વરસમાં વિચરી શકે તેવો સંભવ નથી; જે મુનિસંખ્યા અત્યારે (અદ્ય) છે તે પણ જો ઘટતી જાય તેો ઉપદેશ આપનારાઓની ખામી અનુભવવાનો પ્રસંગ લવિષ્યમાં જૈનકોમને આવશે આવેજ તેવી લીતિ રહે છે, તેથી આ બાબતમાં કેવાં પગલાં લેવાં તે વિચારવાની ઊંઘ બંધુઓની ખાસ ફરજ છે. જૈન કોમ ઘટતી જાય છે, તેના અનુયાયી-

ઓની સંખ્યા અદ્ય થતી જાય છે, તેનામાં મરણપ્રમાણ વધારે છે, ઘણે સ્થળે જૈન બંધુઓ અન્ય ધર્મમાં ફેરવાઈ જાય છે આવા આવા પોકારો સભાગયા કરે છે, તો તે બાળતમાં વિચાર કરવાની-જૈનકોમની વૃદ્ધિ કેમ થાય તે બાળતના તાકીદે પગલાં લેવાની જરૂર છે.

હાલમાં આચાર્યશ્રી વિજયધર્મચૂરિજી મુંબઈમાં ચોમાસુ મહેલા છે, અને ઉપરનો સવાલ તેમણે હાથ ધર્યો છે. જૈન સાધુઓની સંખ્યા અદ્ય હોવાથી અને સર્વ સ્થળે જોઈતા જરૂરીઆતના કાર્યોમાં તેઓ પહોંચી વળતા નહિ હોવાથી એક ઉપદેશક મંડળ સ્થાપવાની તેમણે મુંબઈમાં યોજના ઘડી છે, અને તે માટે સારું ફંડ પણ ગત પર્યુષણના દિવસોમાં કરવામાં આવ્યું છે. આ ફંડમાં લગભગ સવા લાખ રૂપિયા ભરાયા છે, પણ આ ઉપદેશક મંડળનો કાર્યક્રમ હજી નિયત થયો હોય તેમ અમારા જાણવામાં આવેલ નથી. આ ઉપદેશક મંડળ દ્વારા તેઓશ્રી ઉપદેશકો તૈયાર કરાવવા ઇચ્છે છે, અને લવિષ્યમાં જે સ્થળે સાધુઓ પહોંચી શકે તેમ ન હોય તેવે સર્વ સ્થળે આ ઉપદેશકો જઈને તેમના ઉપદેશ દ્વારા જૈન કોમના અત્યુચાથીઓને દ્રઢ કરશે, અન્ય મનિઓને જૈન ધર્મમાં ફેરવવા પ્રયત્ન કરશે અને જૈન જ્ઞાતિઓમાં પેઢેલ કુરીવાજો, સડા, કુસંપ, કલેશ વિગેરે ઉપદેશ દ્વારા તેઓ દૂર કરશે. આ ઉપદેશક મંડળનો કાર્યક્રમ અને ઉપયોગીતા જ્યાંસુધી જાહેરમાં મૂકવામાં ન આવે ત્યાંસુધી તે મંડળ ઉપર અથવા તેની લવિષ્યની કાર્યપદ્ધતિ ઉપર હડાપોહ થઈ શકે તેમ નથી, પણ આચાર્યશ્રીએ આરંભેલ આ કાર્ય બહુ ઉત્તમ, પ્રશંસનીય અને આદરણીય છે તેવા તો અમારો મત બંધાય છે. ઉપદેશકો કેવા રાખવા, કેને ઉપદેશ આપવાનો હુક આપવો, તેના અભ્યાસની લાઇન કેવી મુકરર કરવી, કયા કયા ગુણો તેનામાં અવશ્ય હોવા જ જોઈએ, તેમણે સંસારની અપેક્ષાએ શું શું અવશ્ય ત્યજવું જ જોઈએ વિગેરે જરૂરી બાબતો બહુ વિચારીને મુકરર કરવાની છે, કે જેથી લવિષ્યમાં ઉપદેશકો ઇચ્છિત કાર્ય કરી શકવા સમર્થ થાય; અને ઉપદેશ માટે જોઈતા ગુણો તેમનામાં હોય. સાધુ યુનિરાજ દ્વારા જે કાર્ય અને જે ઉપદેશ થઈ શકે છે તેટલું કાર્ય આ ઉપદેશકો કરી શકશે કે કેમ તેની અમને શંકા છે, પણ આ જમાનામાં ઉપદેશકોની તાકીદે જરૂર છે, જૈન ધર્મ અને તેના ફેલાવા માટે ઉપદેશકો સિવાય ચાલી શકે તેમ નથી તેવી અમારી માન્યતા છે. જૈન બંધુઓ આવા ઉપકારક મંડળ તરફ પોતાનો ઉઠાર હાથ યથાશક્તિ જરૂર લાંબાવશે તેવી આશા છે.

દેવદ્રવ્યની ચર્ચા આ પર્યુષણ પર્વમાં બહુ જોરથી સર્વત્ર ચાલી છે. આ બાળતમાં ઉહાપોહ કરવાની અને વિચાર કરી નિર્ણય લાવવાની તાકીદે જરૂર છે.

૨૨૮

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

જોસમાં ચાલેલી આ ચર્ચા છેવટના નિર્ણય વગર દબાઈ જાય તેમ અમને લાગતું નથી. સાધારણ ખાતું તે સર્વશ્રેયપોષી ખાતું હોવાથી તે દ્રવ્યની વૃદ્ધિ થાય તેવાં પગલાંઓ ચોક્કસ તે ઉત્તમ છે. દરેક સ્થળે પાર્યુષણ પર્વનાં સ્વપ્ન (સુપન) અને ઘોડીયાપારણાનું લી જોવાય છે. આ ખાખત પૈકી સુપનની ખાખતમાં મુનિ કૃત્યાણુવિજય શ્રીયુત ધર્મચંદને ઉત્તર આપતાં તા. ૭-૯-૧૯ ના ‘ જૈન ’ માં લખે છે કે:—“ ચૌદ સ્વપ્નના વર્ણનમાં કદપસૂત્રકાર લખે છે કે-‘તે ગગનમંડળથી ઉતરતાં ભગવંતની માતાએ જોયાં.’ આ પરથી ચૌદ સ્વપ્નનાં ચિત્રો જે પુસ્તકમાં ચિત્રેલાં હોય છે તે જોવા માત્રથી લોકોને સંતોષ ન થયો, ત્યારે કાષ્ટ અગર ચાંદી વિગેરે ધાતુનાં સ્વપ્નનાં દૃશ્યો બતાવરાવીને ઉપસ્થી નીચે ઉતારવાનો દેખાવ શરૂ કર્યો. આવા પ્રકારની એક સામાન્ય ખાખતને મહત્ત્વ આપી વધારે લખવું યોગ્ય જ નહોતું, છતાં પૃથ્થક મહાશય જ્યારે એવા શંકાકુળ થયા છે તો મ્હારે આ વિષયનો સ્પષ્ટ ખુલાસો કરી દેવો જોઈએ કે-સ્વપ્ન ઉતારવાની રૂઢી શાસ્ત્રીય છે એમ હું માનતો જ નથી, છતાં એમ પણ મારું માનવું નથી કે “સ્વપ્ન ઉતારવાં એ મિથ્યાત્વ છે, અથવા સ્વપ્ન ઉતારવારા મિથ્યાત્વનું સેવન કરે છે.” પરંતુ આ કથામાં કે કાંઈપણ ધાર્મિક દૃત્યમાં સાંસારિક સ્વાર્થને અગે કે બીજા કોઈ કારણથી જે જનવચનથી વિપરીતતા છે તેને જ હું મિથ્યાત્વ ગણું છું અને તેના તત્ત્વનો સ્પષ્ટ કરવા હું ઉપદેશ કરી શકું, પરંતુ સ્વપ્ન કે બીજી પણ તેવા પ્રકારની પ્રવૃત્તિઓ કે જે હાનિકારક ન હોય અને સામાન્ય વર્ગને ધર્મપ્રતિ પ્રીતિજનક હોય તો તેને હું પ્રીતિઅનુદાન રૂપ ગણું છું.” સ્વપ્નના સંબંધમાં મુનિ કૃત્યાણુવિજયજીના આ ખુલાસો વિચારવા લાયક-ચર્ચા કરવા લાયક છે. આ સ્વપ્નને અગે પણ લી-ચઢાવો બોલવામાં આવે છે, તે લી અગર ચઢાવાની આવકમાંથી કેટલેક સ્થળે અમુક લાગ સાધારણ દ્રવ્યમાં અને અમુક લાગ દેવદ્રવ્યમાં એમ વિવરો પાડવામાં આવે છે. શુંબઈમાં ગોડીજીના દેરાસરના ઉપાશ્રવમાં ઉતારવામાં આવતા સુપનની અડધી ઉપજ સાધારણમાં અને અડધી દેવદ્રવ્યમાં જમે કરવી તેમ આ વરસથી ઠર્યું છે. આ ખાખતમાં શું કરવું વધારે ઉચિત ગણાય તે ખાખતમાં વિદ્વાન્ મુનિ મહારાજઓ અને શ્રાવકવર્ગ ચર્ચા કરી ખુલાસો બહાર પાડશે તો ભવિષ્યની લાઈન નિર્ણિત થવામાં તે ખુલાસો બહુ ઉપયોગી નીવડશે તેવી અમારી માન્યતા છે.

*

*

*

*

*

‘ દેવ-દ્રવ્ય ’ તે સાધારણ ચર્ચાનો વિષય હાલ થઈ પડ્યો છે. મુનિ માણે પણ આ ખાખતમાં પોતાના વિચારો બહાર પાડવા ઉત્સુક થયા છે, અને ‘ જૈન ’ પત્રના વધારા સાથે એક નાની ખુક તેમણે બહાર પાડી છે. આ માસિકના પૃષ્ઠ ૧૧ ઉપર આવેલ અમુક જાકય લખે તેઓ પોતાની હલીલોના સમર્થનમાં તેને મૂકે છે.

તેઓ શ્રાવકોને વિશ્વસિદ્ધાર સૂચના કરતાં કહે છે કે:-“ દેવદ્રવ્ય શ્રાવક વાપરે તેથી દુર્ગતિમાં જવાય છે, પણ જ્યારે લોખા લોકોને-વિવેકહીન લોકોને લોખળી લીધેલું દ્રવ્ય હોય તો તેના વારસોને કાયદા પ્રમાણે પાછું માગવાનો હક કુદરતી રીતે જ હોયો રહે છે; કારણ કે આપ ધી ધીએ તે વડીલોપાજીત મિલકતમાંથી જોલે, તેમાં દીકરાનો હક હોય છે અને દીકરાઓ તેમાં ગંધો પણ લઈ શકે. આ કાંઈ દેવદ્રવ્ય તેને આવા આપવાને માટે નથી, તેના આ લોક તથા પરલોકના હિત માટે લેવાની આવશ્યકતા હોવાથી ફક્ત અંગ ઉધાર દાખલ જ લેવાનું છે. જો આ બાબતમાં શ્રીસંઘ નિવેડો નહિ લાવે અથવા કોલેજની યોજનામાં મહાયતા નહિ કરે તો તે દેવદ્રવ્યમાં પોતાનો હક ખતાવી નામદાર સરકારની સલાહ લઈ હિસ્સો માગવો અને નવું દ્રવ્ય આપતાં અટકવું.” આ યોજનાનો અર્થ તેમને કોલેજ કાઢવી હોય તેમ જણાય છે. દેવદ્રવ્ય ઉપર જ તે બાબતમાં તેમની નજર ખેંચાણી છે, અને જો તેમની ધારેલી સુરાદ બર ન આવે તો સરકારને વચ્ચે નાખવાની અને દેવદ્રવ્યમાં પૈસા આપવા બંધ કરવાની તેમની સૂચના છે. દરેક સંઘને અને દરેક જ્ઞેનને દેવ દ્રવ્યના વ્યયની તપાસ કરવાનો હક છે, બાકી દેવદ્રવ્ય જે માટે નિર્મિત થયું હોય તેજ બાબતમાં વાપરી શકાય છે, અને નીચેલા ટ્રસ્ટીઓ-કાર્યવાહકોને તેમાં ફેરફાર કરવાનો હક નથી. આ માસિકના વાક્યને તેમના લખાણ સાથે શું સંબંધ છે તે અમે પણ સમજી શક્યા નથી, પણ મુનિ માણેકની દેવદ્રવ્ય વપરાવાની અને તે પણ અન્ય ક્ષેત્રમાં તેમનો વ્યય કરાવવાની ઇચ્છા વાંચી એક મુનિદ્વારા બહાર પડેલ આ નાનો ભુક વાંચતાં અમને આશ્ચર્ય લાગ્યા વગર રહેતું નથી

* * * * *

આ નાની ભુકની સાથેજ બીજી એક બત્રીશ પાનાની ‘દેવદ્રવ્યાદિ સિદ્ધિ’ અથવા ‘ખેચર હિત શિક્ષા’ નામની ભુક વ્યાખ્યાન વાચ્યસ્પતિ મુનિ લખિય. વિજયજી તરફથી બહાર પડેલી મળી છે. આ ભુક હવે પછી બહાર પડવાની આખી ભુકનો પ્રથમ ભાગ છે. દેવદ્રવ્યની સિદ્ધિના વિશેષ ઉલ્લેખ આ ભુકમાં જણાવેલો નથી. પં. ખેચરદાસને હિતશિક્ષા આપવા જતાં જે કટુ અને કર્કશ ભાષા આ ભુકમાં વાપરવામાં આવી છે તે વાંચી એક મુનિ તરફથી લખાયેલી આ ભુક માટે ઉલ્લેખ જોઈ થાય છે. સૌરવ નરક, અલગીપણ, નાસ્તિકતા, મિથ્યાત્વની વિગેરે શબ્દો આ જમાનામાં અસર કરે તેવું નથી. વળી એક સ્થળે સાધુની વડીનીતિ, લઘુનીતિ સંબંધી જે વાક્ય મુકયું છે તે વાંચીને અત્યંત ખેદ થાય છે. વ્યાખ્યાન વાચ્યસ્પતિ શાસનની હેલણ થતી ન દેખી શકે, તેથી તેમની જેવાના હૃદયમાં ખેદ, દિલગીરી વિશેષ થાય તે સહજ છે. દેવદ્રવ્ય સશાસ્ત્ર છે, શાસ્ત્રપ્રમાણ છે, આવશ્યકીય વસ્તુ છે, તેની કોઈથી ના પાડી શકાય તેમ નથી. દેવદ્રવ્ય તથા કથાનુયોગ વિગેરે

૨૩૦

શ્રી જૈનધર્મ પ્રકાશ

બાગતોની સિદ્ધિ માટે વધારે પ્રમાણ-આગમ-અનુમાન વિગેરેના આપવાની જરૂર છે. આવી યુકે જો આવા અર્થની સિદ્ધિ કરાવવા માટે બહાર પડે તો અવશ્ય ઉપકારક જ નીવડે. હવે પછી બહાર પડવાના વિભાગમાં આગમાદિ પ્રમાણ વિશેષ આવવાના જ હશે એમ અમે અનુમાન કરીએ છીએ. માત્ર તેમાં શબ્દો કદુ વાપરવામાં ન આવે એવી અમારી વિનંતિ છે.

* * * * *

પં. યેચરદાસે મુ'બધના શ્રી સંઘ પાસે આચાર્યશ્રી વિજયધર્મસૂરીશ્વરજીની રૂપરૂપે પોતાના દેવ-દ્રવ્યના ભાષણમાં જે કાંઈ પણ શાસ્ત્રવિરૂદ્ધ બોલાયું હોય તે માટે માફી માગી છે. પં. યેચરદાસનું પ્રકરણ હવે સમાપ્ત થાય છે, પણ દેવ-દ્રવ્ય અને સાધારણ દ્રવ્ય નિમિત્તમાં જે ચર્ચા ઉભી થઈ છે તે આ માફીથી સમશે ખરી ? એ એક અગત્યનો પ્રશ્ન છે. આ ચર્ચામાં ઉદ્દેશવાની, પોતાના અભિપ્રાય પ્રમાણે મત નહિ આપનાર ઉપર કોઈ કરવાની, કે સન્નજનને યોગ્ય ભાષા પડતી મૂકવાની જરૂર નથી. દેવ-દ્રવ્ય શાસ્ત્રસિદ્ધ છે તેમ અમારું માનવું છે. ચર્ચાથી આ બાબતનો નિવેડો આવે, દેવદ્રવ્યની શાસ્ત્રીય રીતે સામીતી થાય તેની ખાસ જરૂર છે. આ પ્રકરણ ચાલુ ચર્ચામાં મૂકાણું છે, અને આગળે અને ત્યાર પછીના પણ જે વિદ્વાન પ્રભુતાઓ ધયા છે તેમના કથનાનુસાર દેવદ્રવ્યની સિદ્ધિ થવાથી ભવિષ્યમાં આ ચર્ચા વધારે લાભદાયી નીવડશે તેવું અમારું માનવું છે. જૈનકોમને દેવદ્રવ્ય-માંથી દેરાસરો અને મૂર્તિઓનું સંરક્ષણ, પૂજન, વૃદ્ધિ, જીર્ણોદ્ધાર વિગેરે કરવાના છે, અને દેવદ્રવ્ય હશે તોજ આ બાબતોમાં યોગ્યતા અને વૃદ્ધિ પામશે. બાકી દેવ-દ્રવ્ય ઉપર મમત્વ રાખનાર-પોતાના દ્રવ્ય તુલ્ય ગણી જરૂરીઆતવાળા સ્થળોએ પણ નહિ વાપરનાર ગૃહસ્થો તો દોષપાત્ર જ છે તેમ કહ્યા વિના ચાલતું નથી. વિદ્વાન આચાર્યો અને મુનિ મહારાજોએ દેવદ્રવ્યના સંવર્ધનમાં વિશેષ ચર્ચા ચલાવી તેને શાસ્ત્રસિદ્ધ કરાવવા માટે વિશેષ પ્રમાણ બહાર પાડવા અમારી વિનંતિ છે.

* * * * *

પંચ પરમેષ્ઠીરૂપ મહા મંગળપ્રાપ્તિ સદાકાળ સ્મરણીય સિદ્ધચક્રના આરાધન માટે આયંજિલ તપવડે દુઃખ-દારિદ્ર્યને ચૂરનારી ચોળી આસો શુદ્ધ ૭ થી શરૂ થશે. આ ભાદરવો ને આસો મહિનો (શરદઋતુ) બહુજમીના વ્યાધિથી ઘણું સ્થળે હાલેશ, હારો, ઉલટી, તાવ વિગેરે વ્યાધિ પ્રસારનાર છે, આયંજિલ તપ આ સર્વ વ્યાધિઓને હઠાડનાર, પાચનશક્તિને વધારનાર છે. આ તપથી કર્મનિર્જરા સાથે શરીરકુખાદારી પણ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે; અને અનેક વ્યાધિના ભયથી સુખતા મળે છે. વૈદ્યોએ આ તપને સારા રીતે સમજાવ્યું છે. આ તપને સારા રીતે સમજાવ્યું છે.

તપ કરવા અમે લલામણ કરીએ છીએ. કર્મનિર્જરા અને શરીરસુખાકારીના ગુણો પોષનાર આ દિવસોનો જેમ વધારે લાભ લેવાય તેમ ઉત્તમ અને હિતકારી છે. આ તપસ્યાવડે પરમપદ સાધનાર શ્રીપાળ મહારાજની કથા પ્રસિદ્ધ છે. તેમની વર્તાનુસાર વર્તન કરી સિદ્ધિસુખ મેળવવા દરેક ખંધુ અવસ્ય પ્રયત્ન કરશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે.

*

*

*

*

*

મુંબઈમાં સ્થપાયેલ મહાવીર જૈન વિદ્યાલયનો ચતુર્થ વાર્ષિક રીપોર્ટ અવલોકનારે અમોને મળ્યો છે. આ રીપોર્ટ સાદ્યંત તપાસી જોતાં વિદ્યાલયની વધતી જતી પ્રગતિ માટે ખુબ આનંદ થાય છે. આવી સંસ્થાઓની સ્થળે સ્થળે ઘણી જરૂર છે. જૈન કોમનો ખરો અભ્યુદય ત્યારે જ થઈ શકશે. આ વિદ્યાલયમાં પ્રતિવર્ષ અભ્યાસ કરતા વિદ્યાર્થીઓની સંખ્યા વધતી જાય છે. શરૂઆતના વર્ષમાં અભ્યાસ કરનારની સંખ્યા ૧૫ હતી, જ્યારે આ વરસમાં તેની સંખ્યા ૪૩ ની છે. આ ૪૨ વિદ્યાર્થીઓમાં ૩૧ ફ્રી વિદ્યાર્થી છે, જેનો ખર્ચો ખર્ચ વિદ્યાલય તરફથી આપવામાં આવે છે, અને ૧૨ પેઈંગ વિદ્યાર્થી છે, જેઓ અમુક નિયત રકમ પોતાના ખર્ચ ખદલ વિદ્યાલયમાં આપે છે. વિદ્યાલયમાં દેરાસર રાખવામાં આવેલ છે, અને દરેક વિદ્યાર્થીને હુમ્મશાં પૂર્ણ અને ધાર્મિક અભ્યાસ કરવો પડે છે. ધાર્મિક અભ્યાસ માટે આનંદવનજીના સ્તવનો અને તત્વાર્થાધિગમ સૂત્ર તથા યશોવિજયજી કૃત અષ્ટકમાંથી અમુક અષ્ટકો રાખવામાં આવ્યા છે. વિદ્યાર્થીઓ ખુબ રૂચિથી અભ્યાસ કરે છે, અને પરીક્ષાના પરિણામ તરફ જોતાં ફક્ત એક જ વિદ્યાર્થી તેમાં નાપાસ થયેલ છે. પરીક્ષકનો રીપોર્ટ ખુબ સંતોષકારક છે. વિદ્યાર્થી ૪૩ પૈકી ૨૧ વિદ્યાર્થીઓ આર્ટ લાઈનમાં, ૪ ઇજનેરી લાઈનમાં, ૧૫ મેડીકલ લાઈનમાં અને ૩ બ્યાપારી લાઈનમાં છે. જુદી-જુદી લાઈનમાં કેળવતા ધાર્મિક જ્ઞાન સંયુક્ત આ વિદ્યાર્થીઓ કોમને લાવિયમાં ખુબ ફાયદો કરનારા થઈ શકશે તેવી આશા રહે છે. વડતુત્તવ કળા ખીલવવા એક વિદ્યાર્થી મંડળ પણ આ વિદ્યાલયમાં ગોઠવવામાં આવ્યું છે અને દરેક અઠવાડીએ જુદા જુદા વિષયો ઉપર છુટથી ચર્ચા કરવામાં આવે છે. ખર્ચ ખાતું તપાસતાં ચાલુ ખાતાની આવક દરવર્ષે ઘટતી રહી છે, જ્યારે વાર્ષિક લગાજમાં ઠીક ઠીક વધારો થતો જાય છે. છેલ્લા વરસના ખર્ચનો આંકડો અઠાર હજાર રૂપિયા લગભગ છે. આ ઉપરાંત ખીલ્ડીંગ ફંડમાં સારી સહાયતા મળી છે. વિદ્યાલય માટે સવા બે લાખ રૂપિયા લગભગની કિંમતનાં મકાનો લેવામાં આવ્યા છે, જ્યારે તે ફંડમાં રૂ. સવા લાખ આવ્યા જણાય છે. આ મુકામ ફંડમાં ખર્ચો ખર્ચો થઈ જાય છે, લગાજો ધાર્યાવાદરે આ રીતે પૂર્ણ કરવાનો

૨૩૨

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રકાશ.

છે. પ્યારેલાલ નામના એક જૈનને દશ હજાર રૂપિયા ધીરી જંગલખાતાનો અભ્યાસ કરવા પરદેશ ચોકલેલ છે. આ નવું સાહસ છે. આ આખો રીપોર્ટ તપાસતાં ઘણી વિગતો જાણવાની મળે છે. કોમને અતિશય ઉપયોગી આ સંસ્થાના ફૂંડમાં જેમ વધારે વૃદ્ધિ થાય અને તેવા ખાતાઓ જેમ વધારે સ્થપાય તેમ કોમને વધારે લાભ થવાનો છે, ઉદાર જૈન બંધુઓ આ ફૂંડમાં ચાલુ અને ઉપયોગી મદદ મોકલ્યા કરશે એવી આશા રાખવામાં આવે છે.

* * * * *

ઉપરોક્ત રીપોર્ટ સંપૂર્ણ કરતાં તેના વિદ્વાન સેક્રેટરી કોમને અતિ ઉપયોગી બાબત તરફ દરેક જૈન બંધુઓનું ખાસ ધ્યાન ખેંચે છે. તેઓ કહે છે કે:—“વાર-વાર વિચાર કરતાં એમ જણાય છે કે કેળવણી વગર આપણો નિસ્તાર નથી, સંસ્કાર વગર પ્રગતિ નથી, પ્રગતિ વિના બહોજલાલી નથી અને બહોજલાલી વગર એકેક જવાબદારીઓને પહોંચી વળવાનાં સાધનો ઉત્પન્ન થાય તેમ નથી. કોમ અને ધર્મનાં વિશાળ કાર્યોનાં સરવાળો લેતાં, આખા વિશ્વની આગળ વધવાની વળવળ જોતાં અને તેવા પ્રયત્નોમાં અવ્યવસ્થા જણાતાં થતી હાનિઓ પર વિચાર કરતાં આપણે કેળવણીના સવાલને બહુ રીતે વિચારવાની જરૂર છે. ગમે કે ન ગમે પણ કેળવણી વગર તો ચાલે તેમ નથીજ. એને સુંદર રીતે સુવાસિત કરશે તો રાત્રી દૂધો ગળશે, એને અવગણનાના સ્થાને રાખશે તો એક પ્રચંડ વર્ગ તમારી સામે ઉભો થશે, એને દારિદ્ર સ્થિતિમાં રાખશે તો એનાં દુઃખ સહેલાં, તુચ્છ, નિર્માલ્ય જળશે, એને પાણી પોષી તંદુરસ્ત રાખશે તો એની સંતતિ સુદ્રઢ, તંદુરસ્ત અને આગામી ચિંતવનશીળ ઉત્પન્ન થશે. જમાનાની કેળવણી તરફ પ્રહાર કરવો, કેળવણીના વર્ગની માત્ર કેળવણી ખાતરજ અવધીરણ કરવી એ મહા ભુલશાન કરનાર છે, અધઃપાત કરાવનાર છે, જમાનાને અંગે જરૂરીઆત નહિ ઓળખવાથી થયેલ પ્રમાદ છે. એના પ્રાયશ્ચિત્તમાં સમર્પિત શરીરને ઘણું સહન કરવું પડે તેમ છે અને પડે છે. કેળવણીની જરૂરીઆત સ્વીકારવામાં જ કોમને લાભ છે, ધર્મને શોભા છે, સમાજનું આગળ પ્રયાણ છે અને દેશનો ઉદય છે. આવા વખતમાં દુનિયાની પરિસ્થિતિથી અજાન રહી પાંચસો વર્ષ પહેલાંની વાતો કરવી એ નિર્જનતા અને અજ્ઞાન બતાવે છે. જમાનાની જરૂરીઆતો ઓળખવી અને દેશકાળની પરિસ્થિતિથી રાત રહેવું એ નાયકોની કૃત્ત છે અને તેમાં રખલના કરે તે નાયકપદને યોગ્ય વધારે વખત રહી શકતો નથી.” કોમને કેળવણીની જરૂરીઆત દેખાડનારા આ સૂચન તરફ અમો પ્રત્યેક જૈન બંધુનું, આગેવાન શુદ્ધસૌહુ અને સુનિ મહારાજનાં એવું લક્ષ્ય ખેંચીએ છીએ.

પુસ્તકોની પહેચ.

દેવદ્રવ્યાદિ સિદ્ધિ અપર નામ બેચર હિતશિક્ષા.

દ્વિતીય વિભાગ.

આ વિભાગ હાલમાં જ અમને મળેલો છે. તેની અંદર 'દેવદ્રવ્યાની' સિદ્ધિને અંગે વ્યાખ્યાનવાચસ્પતિ શ્રી લઘ્વિવિજયજી મહારાજે નીચે જણાવ્યા પ્રમાણેના સૂત્રો, પંચાંગી અને અથો વિગેરેની સાક્ષીઓ આપીને દેવદ્રવ્યાની સિદ્ધિ કરી છે.

શ્રાદ્ધદિનકૃત્ય. શ્રાદ્ધવિધિ. ત્રિષષ્ઠિશલાકા પુરૂષ ચરિત્ર પર્વ ૪-૧૦
ઉપદેશસમ્પતિ. પંચાશક ચોથું, આઠમું ને તેની ટીકા.
મહાવીર ચરિત્ર. સંબોધ પ્રકરણ. વસુદેવહિંડ (અતિ પ્રાચીન)
લક્ષ્મણપરિજ્ઞા પચન્નો મૂળ. રાયપસેણી સૂત્ર. જીવાભિગમ સૂત્ર.
વ્યવહારભાષ્ય. આવશ્યકવૃત્તિવૃત્તિ. (હરિભદ્રસૂરિ વિરચિત)
આવશ્યકચૂર્ણિ. નિશીથચૂર્ણિ. ઇત્યાદિ.

આટલા આધારો ઉપરથી હવે આશા રાખવામાં આવે છે કે-જેઓ એમ કહેતા હતા કે-‘શાસ્ત્રના આધારોવડે બેચરદાસને નિરૂત્તર કરીને પછી તેની માણી મંગાવવી હતી’ તેઓનાં દિલગુ સમાધાન થશે.

કદિ આટલા આધારો બતાવવાથી પણ બેચરદાસ નિરૂત્તર થયેલ ન હોય તો હવે તેમણે મૌન બેસી ન રહેતાં આના ઉત્તર આપી પોતાના કહેલા શબ્દો ‘જૈન શાસ્ત્રો (મૂળ) ની ખારીક તપાસ પછી મને જણાયું કે આ દેવદ્રવ્ય શબ્દને પ્રયોગ મૂળમાં કોઈ જ ઠેકાણે નથી. આ શબ્દ તાંત્રિક યુગમાં આપણા કેટલાક સાધુઓએ દાખલ કરીધો છે.’ આને સાબીત કરી આપવાનું રહે છે. જો એ શબ્દ દાખલ કરી દીધો હોય તો ક્યારે (સંવત)?, કોણે? અને શેમાં? તે લખવું. તે સાથે સુર જૈન બંધુઓએ પણ વિચાર કરવા યોગ્ય છે કે આ હકીકત સૂત્રો ને પંચાંગી-માંથી પણ નીકળી આવેલ છે છતાં એકવાર બેચરદાસની દાખલ કરી દીધાની વાત સ્વીકારીએ તોપણ તે દાખલ કરી દેનાર કોણ હતા? શ્રીમાન હરિભદ્રસૂરિ. નવાંગ-વૃત્તિકાર શ્રી અભયદેવસૂરિ, કલિકાળ સર્વજ્ઞ શ્રીહિમચંદ્રાચાર્ય, પ્રભુ પછી થોડાજ વર્ષે થયેલા શ્રી વસુદેવ હિંડના કર્તા મહાન આચાર્ય વિગેરે છે. જો આપણે એ પુરૂષોને સત્યવાદી માનતા હઈએ, ભવભીરૂ માનતા હઈએ, પરમ ઉપકારી માનતા હઈએ અને બેચરદાસ કરતાં તેમની કિંમત વધારે આંકતા હઈએ તો તેનો વિચાર કરીને પછી બેચરદાસના વિચારને પુષ્ટિ આપવા માટે તૈયાર થવું જોઈએ.

૨૩૬

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રગટ.

યાદ રાખવું જોઈએ કે—આટલું બધા પછી જો યેચરદાસના કથનને પુષ્ટિ અપાય તો તે સૂત્રો, પંચાંગી અને મહાન ગ્રંથોનું તેમજ તેના કર્તાઓનું અપ-સાન કરવા બરાબર છે એટલું જ નહીં પણ જોળ ને જોળ સરખો નહોં પણ જો-ળને જોળ કરતાં તુરંત કહેવા જેવું છે.

એવે આ યુકની અંદર યેચરદાસના ભાષણ સંબંધી દેવદ્રવ્યની હકીકત પછીના ચબ્દોની સમાલોચના કરવાનું શરૂ કરેલું છે. તે વિષે હવે પછીના ભાગે મળશે એટલે લખશું. હાલ તો દેવદ્રવ્યના સંબંધમાં કેટલાક ગંધુઓનું કહેવું એમ છે કે—‘યેચરદાસે માત્રી માગવાથી કાંઈ આ વિષય બંધ પડતો નથી.’ આ વાત ખરી છે, તો તેના નિષ્કૃષ્ટ માટે વિદ્વાનોની સલા કરવા યેચરદાસ કે તેના પક્ષકારો તૈયાર હોય તો તે સંબંધી તમામ સંગવડ કરી આપવાને અમે તૈયાર છીએ.

સલાનું સ્થળ પાલીતાણા રાજ્યમાં આવશે કે જ્યાં વિદ્વાન મુનિઓ અને શ્રાવકો બીરાજે છે અને તીર્થયાત્રાના લાભને લઈને બીજાઓને આવવું સહેલું છે. લખ્યું ને સલાપતિની ગોઠવણ યેચરદાસ કે તેના પક્ષકારની કબુલત આવવાથી તેમની સાથે વિચાર મેળવીને મુકરર કરવામાં આવશે. વાદી તરીકે વિદ્વાન મુનિ-મહારાજ ને શ્રાવકો બીરાજશે. પ્રતિવાદી તરીકે યેચરદાસ અને તેના પક્ષકારો પણ બેસી શકશે. પૂરાવમાં જૈન શાસ્ત્રો કે જે પ્રમાણિક પુરૂષના રચેલાં હશે તે હાખલ કરવામાં આવશે. આ શરત પ્રમાણે જો યેચરદાસ કે તેના પક્ષકાર તૈ-યાર હોય તો તેમણે તેવી કબુલત અમારી તરફ લખી મોકલવી. એટલે અને તારીખ નીમવા વિગેરેનું કાર્ય શરૂ કરશું.

આ સંબંધમાં ફાગટ પોતાના મગજમાં આવે તેવું લખવા કરતાં ન્યાયની રીતે પોતાની કહેલી હકીકત સિદ્ધ કરવા યેચરદાસે અને તેના પક્ષકારોએ કટીમદ્ધ થવાની જરૂર છે. જૈન વિદ્વાનો, મુનિઓ, શ્રાવકો તો વર્ષો થયા દેવદ્રવ્યની સિદ્ધિ ને વૃદ્ધિ કરી રહ્યા છે ને કહી રહ્યા છે, તેને માટે પુરતા શાસ્ત્રાધાર પણ અપાઈ ગયા છે. હવે તો સામા પક્ષકારે જ તૈયાર થવાની જરૂર છે. તેના પક્ષવાદીઓએ પણ સાવ-ધાન થવું યોગ્ય છે.

યાદ રાખવું કે પુરાવમાં આવેલા શાસ્ત્રો પૈકી કોઈ પણ શાસ્ત્રને અપ્રમાણ કહેવાથી માત્ર સરશે નહીં પણ તેના કર્તાને અપ્રમાણિક સાબીત કરવા પડશે. જો યેચરદાસ કરતાં અસંખ્ય દરજ્જે તેઓ પ્રમાણિક હશે તો તેમના લખેલા શાસ્ત્રોને માનપાણ કહી શકાશે નહીં. આ તો ન્યાયી માણસો સમજી શકે તેવી વાત છે.

આ સંબંધમાં હાલ વધારે ન કહેતાં ઉત્તરની રાહ જોવી યોગ્ય લાગે છે.

નોંધ—આ હકીકતને સુધરેલા જમાનામાં એલેજા સાબથી ઓળખવામાં આવે છે. તો આજી તે લખના ઉપયોગ કર્યો નથી પણ આ એવેજ છે એમ માની લેવાનું છે. તારી.

જી જાહેર ખાતર

પંચાસ સુક્રિવિમળણના રચેલા નીચેના પુસ્તકો થોડા દિવસમાં છપા-
કને અમારી તરફથી બહાર પડવાના છે અને તે સાધુ સાધ્વી તથા જાહેર સંસ્થાઓ,
સાધુઓ (પુસ્તકાલયો) વિગેરેમાં ભેટ તરીકે આપવાના છે. માટે જેમને જોઈતા
હોય તેમણે નીચેના શિરનામે લખવું.

૧. જ્ઞાનપંચમી કથા,

૩. મેરૂત્રયોદશીની કથા

૫. પર્યુષણ મહાત્મ્ય.

૨. પાંચદશમી કથા.

૪. રોહિણીપર્વની કથા.

કોડારી ચંદુલાલ મોહાલાલ.

દેવસાનો પાટો. ઉપાશ્રય-અમદાવાદ.

વિદ્વાન્ મુનિમહારાજાઓ પ્રત્યે પ્રાર્થના.

પાશ્ચાત્તિક પ્રતિક્રમણમાં હાલમાં કહેવાતા શ્રાવકના અતિચારની અંદર
કેટલાક શબ્દો સંસ્કૃત ભાષાના, કેટલાક મારવાડી ભાષાના અને કેટલાક જુના કેલ
શબ્દો છે. તેથી તે જાલતાં ને સાંભળતાં તેના ભાવ સ્પષ્ટ થઈ શકતો નથી. તેથી
તેવા શબ્દો ને વાંચ્યા ફરતી શુદ્ધ ને સરલ શુભરાંતી ભાષામાં ફરેક અતિચાર બરા-
બર સમજાય તેવી રીતે તેની ન્વયના કરવાની એક શ્રાવક ઇચ્છા ધરાવે છે. તેમાં
કાંઈ વિરોધ છે? જો વિરોધ હોય તો તે સકારણ જણાવવા કૃપા કરશો અને જો
વિરોધ ન હોય તો તે જણાવવા કૃપા કરશો. તૈયાર થયા પછી અનુભવી ને વિદ્વાન
મુનિમહારાજની સંમતિ અવશ્ય મેળવવામાં આવશે. તે સિવાય પ્રસિદ્ધિમાં મૂકવા
ઇચ્છા નથી એટલું ધ્યાનમાં રાખશો.

તન્ત્રી.

ગ્રાહકો અને બુકો મંગાવનારને સૂચના.

જેન ધર્મ પ્રકાશના સંબંધમાં કાંઈ પણ લખવું હોય તો તે પત્રમાં પોતાનો
રજીસ્ટર નંબર અવશ્ય લખવો.

ઐત્યવંદન યોગીશી થઈ રહી છે. ફરીને છપાવવાની છે.

રત્નાકરપંચીશી ભેટ મંગાવનારે પોસ્ટેજ સાથે મોકલવું. પોસ્ટેજ વિનાના
પત્ર ઉપર ધ્યાન આપવામાં આવશે નહીં.

સકારણ વધારેલી કિંમત ઉપર ધ્યાન આપવું.

ઉપદેશપ્રાસાદ ભાષાંતરના પાંચ ભાગો પૈકી બીજા ભાગ થઈ રહ્યા છે, બીજા
આવૃત્તિ છપાવવાની છે, પરંતુ તે ભાગ શિવાય વાંચનારને વાંચવામાં તુટક પડતું
નથી. આ બધા ભાગ આસ વાંચવા લાયક છે.

હાલમાં નવા બહાર પડેલ જે ગ્રંથો ને એક ભાષાંતરની બુક વેચાણ અરીદ
કરવા ઇચ્છનારને પણ મોકલવામાં આવશે. તેમણે કિંમત ઉપરાંત પોસ્ટેજ
જુદું સમજવું.

પુસ્તકો ભેટ મંગાવનારા મુનિવર્ગને પ્રાર્થના

૧. અમે ગૃહસ્થોની સહાયથી અથવા સહાય વગર કેટલાએક પુસ્તકો હાર પાડીએ છીએ તે અને ખીલના પ્રસિદ્ધ દરેલા પુસ્તકો પણ મુનિરાજને તથા સાધ્વીઓને લેટ દાખલ આપીએ છીએ. આને અર્થ એવો નથી કે-અમે તમામ સાધ્વીને તમામ પુસ્તકો લેટ આપી શકીએ છીએ. સમાની ઇચ્છા અને યત્નથી અનુસાર તેમજ સહાયકની મુશ્કેલી અને તેમની સાથેના સંકેત અનુસાર કેટલાક પાયામાં આવે છે. એટલે તમામ સાધુ સાધ્વીને અમે લેટ આપવામાં પહોંચી શકીએ તેથી તેઓ સાહેબે અમારી ઉપર ખેદ કરવાનું કારણ નથી.

૨. અમારો હેતુ 'સાધુ સાધ્વી કાંઈક પણ શુદ્ધ મહારાજની આધીનતામાં રહે તે હીક' એવો હોવાથી અમે દરેક વખતે શુદ્ધારા મંગાવવાનું લખીએ એકે છતાં કેટલાક સાધુ સાધ્વીઓ સ્વતઃ મંગાવે છે, તેમને શુદ્ધારા મંગાવવાનું ખાતાં ખેડ થાય છે. કેટલાક શુરનું નામ માલ જ આપે છે અને કેટલાક પ્રથમ અમારો રૂબો લખને લખે છે છતાં હિંદુઓ છે પણ આનું કોઈપણ પ્રકારનું લખાણ ન કરતાં જ્યારે લેટ મંગાવવા ઇચ્છા થાય ત્યારે શુદ્ધ મહારાજને વિનંતિ કરવી અને તેઓ પાસે લખાવવું. આમ કરવામાં શ્રુતિ શું થાય છે તે અમે સમજી શકતા નથી.

૩. સાધ્વીશ્રીએ ખાસ કરીને પોતાની શુરવીશ સુપ્રસિદ્ધ હોય તો તેમની મારફત અથવા જે મુનિરાજના આશ્રમમાં હોય તેમની મારફત મંગાવવાનું લખવું.

૪. કેટલાક એકલવિકારી જેવા થઈ ગયેલા, શુરકુળનાસ તથા હીચેલા, સ્વતંત્ર છે સહાયનારા મુનિઓ એટલે ગમે અમને કમ સારા છે કે 'આટલી નકરો મકરો છો કે નહીં?' આ હકીકત કાઢી રીતે તેમને ઘટિત હોય એમ અમને લાગતું નથી. યોગ્યાચોગ્યતા લેટને અંગે જેવી તે અગાડું કામ છે.

૫. સંસ્કૃત લાભેલ ન હોય છતાં સંસ્કૃત શ્રેયો મંગાવે છે. સંસ્કૃતિક લાભ્ય હોઈ અમે કર્મગ્રંથના અભ્યાસીએ મંગાવવાનું લખ્યા છતાં ખીલકુલ કર્મગ્રંથના અભ્યાસ વિનાના મંગાવે છે, જાણતરની ભુલ કે જે પાંચ સાત સાધુ કે સાધ્વી સ્વે એક હોય તોપણ આલી શકે તે જણ હીક મંગાવે છે, અને એને માટે અમે ખીલે છીએ તો ખેદ કરે છે. આટલે પછી તેમ ન કરતાં પોતાની યોગ્યતાનો પ્રત્યેક વિચાર કરી લેટ મંગાવવી અને અમે સાધુ સાધ્વીના દરેક હાથાને દરેક ભુલ કે આપવા ગંધારેલા નથી અને પહોંચી શકીએ તેમ પણ નથી તે વ્યાનમાં રાખવું.

૬. કેટલાક શુદ્ધ પોતાના દરેક શિષ્ય કે શિષ્યાણીને પુસ્તકો અપાવે છે, આ પોતપોતાના પુસ્તકના પોટલાં જુદાંજુદાં આપી પોતપોતાના રાખી કાવક પ્રવિરતે ત્યાં મુકે છે. આથી સંગ્રહશીલપણું અઘટિત રીતે વળે છે અને તે આપનાં શુદ્ધ મહારાજને અંકુશ ન હોવાથી પુસ્તક સાથે ઉપગરહોના પોટલાં પણ ગુરુથને ત્યાં મુકાય છે તેની ગેરવ્યવસ્થા પણ થાય છે. કાવકોને કોપવાત કરવાનું અમાનું આ નહું કારણ હું અચુ છે, તેથી આ બાબતમાં દરેક અમુહાયના અઘણી વિમહારાજે ધ્યાન આપવાની આવશ્યકતા છે.

૭. આ લખાણથી કોઈ મુનિરાજને ખેદ કરવાની જરૂર નથી, કારણ કે અમે ન લખાણ ખાસ પ્રાર્થના તરીકે જ કરીએ છીએ.